

ALO

46

8

Άλως
Καρολαβροπούλης.
πρὸ Χ. Έλδ.

εἰς Ἀθήνας 1865-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

3073

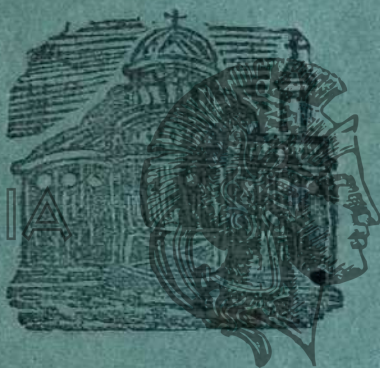
ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Α Λ Ω Σ Ι Σ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

EN ΑΘΗΝΑΙΣ.

1865.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

4221

ΑΛΩΣΙΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

ΗΓΟΥΝ ΠΩΣ ΕΠΑΡΘΗ Η ΠΟΛΙΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ
ΤΟΥΡΚΟΥΣ.

Εἰς ἀπλουστάτην κοινὴν ὁμιλίαν, δι' ἑαυτοὺς ὅπου δὲν
γνωρίζουν οὐτε τὴν Νέαν Ἑλληνικὴν. Ἐπάρθησαν δὲ
ἐκ παλαιὰ βιβλία, καὶ προσετέθησαν καὶ πολλὰ ἐνέκ-
δοτα. ΥΠΟ Χ. ΕΛΠ.

(Εὐρίσκειται, ἐν Γαλιπὸλί παρὰ τῷ Κ.
(Ἄνδρ' ἀβελιοπόλῃ εἰς Φέρικον ἑλ-
(κα. Τῶν δραχμῶν.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.
1865.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ
ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ Α. ΣΙΔΕΡΙΔΟΥ

ΚΩΝΣΤ. ° ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ.

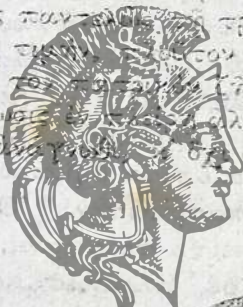
« **ἸΝΩΘΙ ΣΕΑΥΤΟΝ.** » Δηλαδή, Κατάλαβε καὶ γνώρισε τὸ αὐτὸν σου, μάθε τοὺς πλησιεστέρους συγγενεῖς σου, καὶ τοὺς προπάτοράς σου, καὶ ὅσα ἔκαμαν καὶ ἔπαθαν ἐκεῖνοι, μάθε πρῶτον νὰ ὠφελήσῃς καὶ ἔπειτα νὰ ὠφελῇσῃς, τέλος τὸ καὶ κυριώτερον μάθε τὴν Ἱστορίαν τῆς πατρίδος σου, καὶ ἔπειτα ζήτησε νὰ μάθῃς τὰ ξένα. Τοῦτο ἔκαμαν οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες, τοῦτο ἔκαμαν καὶ κάμνουν οἱ Ἑβραῖοι, οἱ Κινεῖς, οἱ Ἰνδοί, οἱ Εὐρωπαῖοι, οἱ Ἀραβες, καὶ αὐτοὶ οἱ Τούρκοι. Ἀλλ' εἰς ἡμᾶς τοὺς σημερινούς Ἕλληνας γίνεται κατὰ δυστυχίαν, ὅλο τὸ ἐναντίον ! ἀπὸ ἀδιαφορίαν τῶν διδασκάλων μας. Ἐνῷ μετὰ τὴν ἄλυσιν τοῦ Βυζαντίου ὅπου ἔπεσε τὸ Γένος ἀπὸ τὴν δόξαν του ἔπρεπε νὰ γραφῇ ἡ Ἱστορία εἰς τὴν λαλουμένην κοινὴν γλῶσσαν, καὶ νὰ γίνῃ μᾶθημα εἰς τὰ σχολεῖα, τὰ ὁσπῆτια, καὶ παντοῦ, διὰ νὰ γνωρίζῃ τὸ γένος τὰ πατρικάτου, καὶ ἔτσι νὰ ἔχῃ ζῆλον πρὸς τὴν πατρίδα. Ἀντὶ λέγω αὐτῷ τί ἐγένετο ἐγράφη μὲν ἡ Ἱστορία τοῦ γένους, ἀλλ' εἰς τὴν Παλαιὰν Ἑλλ. γλῶσσαν, καὶ μὲ τάξιν δυσνόητον, ὅπου ἡ κοινὴ γλῶσσα δὲν ἐκαταλάμβανε, πλὴν καὶ τὰ βιβλία ταῦτα εἶναι ἀνεύρετα καὶ δυσεύρετα, καὶ φυλάσσονται εἰς μεγάλας Βιβλιοθήκας, ὅπου τὰ πρῶτα ἡ σκόνη ! Εἰς δὲ τὰ σχολεῖα διδάσκεται ἡ Παλαιὰ Ἑλλ. ἡ Λογολογία τῶν θεῶν, ἡ Πῆλοισις, καὶ ἄλλα τὰ ὅποια διδάσκει μὲν πόνον ὡς αὐτὸν ἀλλ' οὐδέποτε τὸν καμινὸν πατριώτην. Ὁ μαθητὴς βλέπει τοὺς Ἕλληνας μέχρι Χριστοῦ ἔπειτα τοὺς Ῥωμαίους (διότι εἰς τὸ ἐξῆς ὀνομάζονται Χριστιανοί, το δὲ Ἑλληνιστὴν Εἰδωλολάτρης) διὰ τοῦτο μισεῖ τὸ Ἑλλήν καὶ θέλει νὰ λέγεται Ῥωμαῖος ἐνῷ ποῦ εἶναι ἡ Ῥώμη δὲν ἐξεύρη ! ἀκούει περὶ βασιλείας Κωνσταντινουπόλεως ἀνακατευμέναις ὁμιλίας ἀλλὰ τοῦτο τὸν φαίνεται ὁμοιον μὲ τοὺς μύθους τῆς Χαλμῆς ! βλέπει τοὺς κρατοῦντας ἐν δόξῃ καὶ νομίζει ὑπερφυσικὸν τί, ἀκούει πόλεμον καὶ φρίττει, ἀκούει περὶ στρατολογίας καὶ μακαρίζει ἑαυτὸν ὅτι δὲν ἔχει τὸ ἔθνος του βασιλεῖον ! εὐχεσθὰ προσδεύσων οἱ ἐχθροὶ κ. τ. λ. ἐν ἐνὶ λόγῳ δὲν γνωρίζει ἑαυτὸν.

Μετὰ τὴν Ἀλυσιν κανένα βιβλίον δὲν ἐγράφη ὠφελήμων εἰς τὸ γένος, διότι ἐκεῖνα ὅπου ἤθελαν ὠφελῆσαι ἤτον ἑλληνικά, τὰ δὲ εἰς τὴν ἀπλήν γραφέντα βιβλία εἶναι μηδαμινὰ, διὰ τοῦτο ἐβυθήθη τὸ γένος εἰς ἀμάθειαν ! Μετὰ δὲ τὸ 1800 ἐπλήθυναν μὲν τὰ βιβλία καὶ τὰ σχολία ἀλλ' ὀλίγοι ὠφελοῦνται, καὶ ἡ πατρικὴ Ἱστορία δὲν

αναγινώσκεται διόλου. Οί άμαθείς καί άπαίδευτοι έπειδή είναι περισσότεροι (δια πολλούς λόγους) πρέπει νά εξεύρουν τά πατρι-
κά των όρθώς καί νά πιστεΰουν εις τούς μύθους όπου εγέννησεν ή ά-
μάθεια. "Ότι δηλαδή ό Κωνστ. εξεφάντωνεν εις τήν Ζωοδόχον Πη-
γήν όταν επάρθη ή Κόλις, ότι τήν εγχστρομένην γυναίκα του τήν
επῆρεν ό Σουλτάνος καί τό γεννηθέν είναι ό Βαγιαζήτης, ότι τό
τζαμί του "Ιππεί είναι χριστιανική εκκλησία καί άγιος εν αύτῃ Νή-
πιος τόν όποτον πιστεύουν ότι έδωσε ξύλον σπαθί εις τόν Κωνστ.
καί μέ τό νά μή τό κατεδέχηται τό έδωσε τόν Σουλτάνον, ότι ό Γα-
λατᾶς επάρθη μετά 7 χρονών πόλεμον, ότι τό "Ιερόν Βῆμα τῆς "Α-
γίας Σοφίας είναι κλειστόν καί στέκονται οι Ιερείς αποκρισταλομένοι
εις τό μέσον τῆς λειτουργίας τήν όποιαν όταν εξυπνήσουν θά τελειώ-
σουν, καί άλλα πολλά ψεύματα. Ένεκεν τούτου συνέγραψα τό
παρόν Βιβλίον όπως ωφεληθῶσι πολλοί.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν πόλεων, τῶν θρόνων ἡ μητέρα,
Πῶς μετεβλήθης παντὶ χρόνῳ προτερὰ ἡμέρα !
Ἐχασες δόξαν καὶ τὴν ἐξουσίαν καὶ βασιλείαν,
Ἀλλὰ φεῦ ! καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς ἡλικίας καὶ τὴν παιδείαν !
Ἀλλὰ ἰδοὺ ἡ Ἀλυσία τῆς ἀλγηθείας,
Ἀλλὰ αὐτὴν καὶ ὁ ἀνθρώπος ὁ ἄλλος ἰδοὺ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

Η ΑΙΤΙΑ ΟΠΟΥ ΕΧΑΘΗ ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ.

Ἡ κυριώτερα αἰτία ὅπου ἐγάθη τὸ Βυζαντινὸν Βασίλειον εἶναι ὁ Παιπισμὸς, διότι οἱ Πάπαι τῆς Ἡελοῦδς Γῶμης θέλοντες νὰ γίνουιν ἀνώτεροι ἀπὸ ὅλους ἐπρόσθεσαν πολλὰ διαστραμένα δόγματα εἰς τὴν Θρησκείαν, καὶ μετὰ τὰ ἄρματα εἰς τὸ χερί ἐγίναν κοσμικοὶ ἐξουσιασταί. Ἐνῶ δὲ οἱ Τοῦρκοι ἐστήσαν τὸν ἥρόνον των εἰς τὴν Προῦσαν καὶ ἐπολέμουν πάντα μετὰ τοὺς Γραικοὺς, καὶ ἐκυρίευσαν πολλὰ μέρη αὐτῶν, οἱ Εὐρωπαῖοι ἐβλεπαν ἀπὸ μακρὰν, διότι οἱ Γραικοὶ δὲν ἤθελαν νὰ γνωρίσουν τὴν ἰσχυρίαν ὡς κεφαλὴν τῆς Ἑκκλησίας, οὔτε τὸν Λατινισμόν.

Ἐπειδὴ ἡ Ἱερουσαλὴμ καὶ ὅλη ἡ Ἀνατολὴ ἦσαν εἰς χεῖρας τῶν Ἀγαρινῶν, ἤρετο καὶ ἡ ἑκκλησία τῶν Ἑσσηνῶν οἱ ὅτι νὰ συναχθῇ ἡ ἐκκλησία τοῦτον τὸν ἥρόνον εἰς τὴν Προῦσαν ὅσοι Χριστιανοὶ ὑπάρχουν νὰ συναχθῶν καὶ νὰ πολεμήσουν διὰ νὰ ἐλευθερώσουν τοὺς ἁγίους τόπους ἀπὸ τῶν Ἀγαρινῶν. Πρὸς τοῦτοις ἐβγαλε καὶ Συγχωροχάρτια καὶ ἐκπέμψθη μετὰ μεγάλην τιμὴν, καὶ συγχωροῦσεν ὅλας τὰς ἁμαρτίας, ὅχι μόνον τὰς κατωμένας ἀλλὰ καὶ ὅσας ἤθελε νὰ κάμῃ ὁ ἄνθρωπος ! Λοιπὸν ἐσυνάχθη ἓνα μέγαλον στράτευμα ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς Ἑσσηνίας καὶ ὀνομάσθησαν Σταυροφόροι, καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Ἀνατολήν, καὶ ἀντὶ νὰ γίνουιν τὸ ἓνα μετὰ τοὺς Γραικοὺς καὶ νὰ πολεμήσουν τοὺς Ἀγαρινούς, αὐτοὶ μετὰ κατεργαρίαν ἐκυρίευσαν τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἔβαλαν ἰδικὸν αὐτῶν βασιλεῖα, (ἐν ἔτει 1203.) Τότε ἐπῆραν πολλὰ ἅγια λείψανα καὶ διαφόρους βυσσαυροὺς τῆς Πόλεως καὶ τὰ ἐστειλαν εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑσσηνίας.

Οἱ δὲ βασιλεῖς τῆς Κωνσταντ. ἐφυγαν, καὶ ἐπειδὴ ἦσαν πολλοὶ κληρονόμοι ἐμοιράσθησαν εἰς διάφορα μέρη καὶ ἐσύστησαν 5 ἥρόνους· εἰς Θεσσαλίαν, εἰς Θεσσαλονίκην, εἰς τὸν Μωρέα, εἰς τὴν Τραπεζούνταν, καὶ ὁ καθ'αὐτὸ κληρονόμος εἰς τὴν Νίκαιαν.

αν, τὴν ὁποίαν ἐπῆραν ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ τὴν ἔκαμε καθέδρᾱν.

Οἱ Φράγκοι ἐκράτησαν τὴν Κωνσταντ. χρόνους 37, καὶ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο οἱ Γραικοὶ μέ τὸ νὰ ἐμοιράσθησαν εἰς 5 κόμματα ἄρχισαν νὰ πολεμοῦν μεταξύ των. Λοιπὸν ὁ τῆς Νικαίας βασιλεὺς Μιχαὴλ ὁ Παλαιολόγος εἶχε πόλεμον μέ τὸν εἰς τὴν Θεσσαλίαν βασιλεύοντα Μιχαὴλ, καὶ ἔστειλε τὸν Στρατηγόπουλον μέ ὀλίγον στράτευμα καὶ τὸν παρήγγειλε νὰ περάσῃ μέν κοντὰ ἀπὸ τὴν Πόλιν πλὴν νὰ πιάξῃ τοὺς Φράγκους δι' ὅλου, μόνον νὰ παρατηρήσῃ τὰ κοινήματα καὶ τὰς δυνάμεις των. Ὁ δὲ Στρατηγόπουλος ὅταν ἦλθε κοντὰ εἰς τὴν Πόλιν καὶ εἶδεν ὅτι οἱ Φράγκοι δὲν εἶχαν καμμίαν δύναμιν, τοὺς ἐπολέμησε καὶ ἐπῆρε τὴν Πόλιν τὴν 25 Ἰουνίου 1261. Οἱ δὲ Φράγκοι ἔρπασαν ὅσα πράγματα ἔμπόρεσαν καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Πόλιν. Τότε λέγεται ὅτι ἐπῆραν καὶ τὴν ἀνεκτίμιτον ἐκείνην ἁγίαν τράπεζαν τῆς Ἀγίας Σοφίας ἐροῦ μέ ἄλλα πολλὰ, τὸ δὲ καὶ ὅπου τὰ ἔφερναν ἐσχύθη εἰς δύο κοντὰ εἰς τὸν Μαρμαρᾶ καὶ ἔπεσαν ἡ ἁγία τράπεζα εἰς τὴν θάλασσαν, (καλῶς βεβαιοῦσι πολλοὶ ὅπου τὴν βλέπουν καὶ τὴν σήμερον.) Αὕτῃ ἦτον χυτὴ ἀπὸ διάφορα ἐνωμένα χρυσῆ καὶ ἀσημένια, ἔγουν ἀσήμε μάλιστα διαμάντια μαργαρίταις καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς καλὰς πέτρας καὶ μέταλλα. Ἐπῆραν μέν οἱ Φράγκοι πάλιν τὴν Πόλιν ἄλλὰ γρηγορῶς ἐπὶ δὲ καὶ τὸν 4 θρόνον ἔκριναν ἐκ τῶν ἐκκενθέντων ἀπὸ τὴν Κωνσταντ. καὶ οἱ μέν 2 εἰς τὴν Ρούμελην ἐκκινήσαν ἀπὸ τῶν Φράγκους καὶ Τούρκους, ὁ τῆς Τραπεζεύτος ἔμενε μέτ' αὐτοὺς μετὰ τὴν ἄλωσιν Κωνστ. ὁ δὲ τοῦ Μωρέως παρεδόθη εἰς τὴν Κωνστ. Διὰ ταῦτα καὶ ἐπειδὴ ἐλατίνισαν πολλοὶ εἶχαν οἱ Γραικοὶ πολλὴν διχόνοιαν μεταξύ των.

Οἱ δὲ Τούρκοι εἶχαν μεγάλας δυνάμεις καὶ ἐκυρίευαν τὰς πόλεις καίγοντες καὶ σφάζοντες τοὺς χριστιανοὺς ἀσπλάχνως. κυριεύσαντες δὲ καὶ τὸ Σκούταρι ἔκτισαν τὸ κάστρον αὐτῶν Ἀναδόλ' Ἰσάρι, ἐπὶ τῆς σουλτανίας τοῦ πρώτου Βεγιαζίτ Ἰλδίζιμ (κεραυνοῦ,) τὸ 1393. περᾶσαντες δὲ εἰς τὴν Ρούμελην ἐκυρίευσαν πολλὰ μέρη καὶ ἔκαμν καθέδρα των τὴν Ἀνδριανούπολιν, καὶ κατ' ὀλίγον προχωροῦτες δὲν ἄφησαν ἄλλον εἰς τοὺς Γραικοὺς εἰμὶ μόνον τὴν Κωνσταντινούπολιν τὸν Μωρέα καὶ ὀλίγα διεσκορπισμένα μέρη.

Εἰς τοιαύτην λοιπὸν κατάστασιν εὕρισκετο τὸ Βυζαντινὸν Βασίλειον ὅταν ἀνέβῃ εἰς τὸν θρόνον ὁ δωδέκατος καὶ ὕστερινος Κωνσταντῖνος ὁ Παλαιολόγος ὅχι διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν θρόνον, ἀλλὰ

διὰ τὴν λαμπρότητα τὸ πρῶτον του μετὰ τὸν ἑνδρεῖον του θάνατον. διὰ
τι πρὸ πολλοῦ ἐφάνει ὁ θάνατος τῆς γεροντικῆς Βασιλείας, ἀλλ' ἐ-
παίδῃ τοιαύτης ἐνδοξου καὶ ἀγίας Βασιλείας τὸ ὑπερινόν θυμα ἡ-
γῶν κουρμπάνι ἐπρεπε νὰ εἶναι καὶ μέγαλον καὶ ἐνδοξόν, διὰ τοῦ-
το ὁ Θεὸς ἐκλεξε τὸν ἀείμνηστον τοῦτον Κωνστ. τὸν μάρτυρα τῆς
Πίστεως, τὸν ἥρωα τῆς πατρίδος, ὅπως διὰ τοῦ ἀγίου του αἵματος
σώσῃ τὴν τιμὴν τῆς Πίστεως καὶ πατρίδος. Ὁ δὲ ἀείμνηστος ἀπ-
έδειξε τὸ ἑαυτὸν του ἄξιον, καὶ τὸ ὄνομά του ζῇ καὶ μακαρίζεται
ἀπὸ ὅλων τὰ ἔθνη.

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΡΙΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ.

Ὁ ὑστερινὸς Κωνσταντῖνος ἦτον τέταρτος ἀπὸ τοὺς 5 ἢ 6 υἱοὺς
τοῦ Μανουὴλ Παλαιολόγου, καὶ Ἑλλήνης θυγατέρας τοῦ ἡγεμό-
νος τῆς Μακεδονίας Κωνσταντίνου Δραγάση. ἦτον εἰς τὸ ὄνομα
δωδέκατος καὶ ἑβδόμενος Παλαιολόγος. ὀνομάζετο δὲ καὶ μετὰ τὸ παρὸν-
νομα τοῦ πάππου του Δραγάσης. Ἐγενήθη τῇ 9 Φεβρου. 1404,
ἀνετράφη καὶ ἐσπουδάχθη ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ τὸν διδάσκαλόν
του Κατακουζηνόν. Ἀφ' οὗ ἦλθεν εἰς τὴν αὐτοῦ ἀνδρὸς ὁ πατὴρ του
ἐμύρασεν εἰς τοὺς υἱοὺς του τὰ ἑλγασμένα τῆς Βασιλείας, ἔδωκε δὲ
τὸν Κωνσταντῖνον τὰς εἰς τὴν αὐτοῦ βασιλείαν. Ἀγέλω καὶ Με-
σέμβριαν καὶ τοὺς ἄλλους ἄλλα μέρη. Ἀφ' οὗ δὲ ἐγήρασεν ὁ Μαν-
νουὴλ ἄφησε τὸν θρόνον εἰς τὸν μεγαλύτερον τοῦ υἱὸν Ἰωάννην, ἄλ-
λ' ὅταν ὁ Ἰωάννης ὑπῆγεν εἰς τὴν Οὐγγαρίαν ἄφησεν ἐπίτροπον τῆς
Βασιλείας τὸν Κωνστ. ἐνῶ ἦτον τότε 20 χρονῶν, καὶ ἀπὸ τότε δι-
ὰ τὴν καλὴν του γνώσιν τὸν ἔβλεπαν ὡς διάδοχον τοῦ θρόνου ἀντὶ
τοῦ μεγαλύτερου του ἀδελφοῦ Θεοδώρου. Οὗτος ὁ Θεόδωρος ἐξουσί-
αζεν εἰς τὸν Μωρέα, καὶ τὸ 1427 ἐγραψεν εἰς τὸν πατέρα του ὅτι
θέλει νὰ νὰ ἀφήσῃ τὰ κοσμικὰ καὶ νὰ γίνῃ καλόγηρος. ὁ δὲ Μανου-
ὴλ ἐπῆρε τὸν Κωνσταντῖνον καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν Μωρέα. διὰ τὴν τὸν
κάμῃ ἐκεῖ ἐξουσιαστήν. ἀλλ' ὁ δὴ γινώμος Θεόδωρος μετενόησε καὶ δὲν
ἄφησε τὴν ἐξουσίαν· διὰ τοῦτο ἐδιχονοίσθησαν οἱ ἀδελφοί.

Ἐξω ἀπὸ τοὺς Τούρκους ὅπου ἐξουσίαζαν τὰ περισσότερα μέρη εἴ-
χαν καὶ οἱ Φράγκοι πολλὰ μέρη εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰς νήσους χω-
ριστὰς ἡγεμονίας. ὁ δὲ Κωνσταντ. ἐβούλετο ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸν Μω-
ρέα καὶ νὰ κυριεύῃ τὰ μικρὰ ταῦτα κράτη ἕως νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν Θεσ-
σαλίαν καὶ Μακεδονίαν νὰ ἐφανίσῃ τοὺς Τούρκους, καὶ νὰ δώσῃ βο-

ἦθελον εἰς τὸ Βυζάντιον· πλὴν δὲν ἀπελπίσθησαν· δὲν ἐπῆρε τὴν ἐξουσίαν. Ἀλλὰ τὸ 1428 ἐπῆρε γυναῖκα τὴν Θεοδώραν ἀνεψιὰν Καρόλου Τόκου Φράγκου ἡγεμόνος εἰς τὰ μέρη τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος καὶ τὰ βόρεια τοῦ Μωρέως καὶ ὅλα τὰ ἔδωκε προῖκα τὸν Κωνσταντῖνον· οἱ εἰς τὰς Πάτρας Βενεταὶ δὲν ἤθελον νὰ παραδωθοῦν εἰς αὐτόν καὶ τοὺς ἐπολέμησε καὶ ἐκινδύνευσε διότι ἐσκατίσθη τὸ ἄλογόν του. Οἱ δὲ Σουλτάν Μουράτης ἐπειράχθη καὶ ἔστειλε μινίστρος νὰ εἰπῶν τὸν Κωνσταντῖνον ἀφῆσθαι τὸν πόλεμον. ὁ δὲ Κωνσταντῖνος ἐπίασε τοὺς μινίστρος μὲ λόγους καὶ ἔστειλεν ἰδικούς του εἰς τὸν Σουλτάν· διὰ νὰ κερδίσῃ καιρὸν νὰ πάρῃ τὰς Πάτρας καθὼς καὶ ἐγένετο. Ἐπῆρε δέκα ἄλλας πόλεις εἰς τὸν Μωρέα· ἀλλὰ τὸ 1430 ἀπέθανεν ἡ γυναῖκα τοῦ Θεοδώρου, καὶ αὐτὸς ἦλθεν εἰς τὸ Βυζάντιον, ἐξ αἰτίας τῆς μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν τοῦ Θεοδώρου ἀνητηρίας καὶ Θωμᾶ διγυονίας περὶ τοῦ Μωρέως καὶ τοῦ θρόνου. Δύο ἢ τρεῖς φορές ὑπῆγε πάλιν ὁ Κωνσταντῖνος εἰς τὸν Μωρέα ἐξ αἰτίας τῶν ταραχῶν καὶ τῶν μεγάλων του σκοπῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ 1440 ὁ Ἰωάννης ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἰταλίαν διὰ τὴν ἐνωσιν τῶν Ἑλλησποδίων καὶ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, ἔμεινε πάλιν ἐπὶ τῶν ἡμετέρων ὁ Κωνσταντῖνος. Ἀφ' οὗ δὲ ἦλθεν ὁ Ἰωάννης χωρὶς καμίας τιμῆς, ὁ Κωνσταντῖνος ὑπῆγεν εἰς τὴν Μυτιλήνην τὸ 1443, καὶ ἐπῆρε γυναῖκα τὴν Αἰκατερίνα θυγατέρα τοῦ Παλαιολόγου Γατελουίτου ἡγεμόνος τῆς νήσου ἐκείνης, καὶ ἀφ' οὗ ἔμεινε ἐκεῖ ὀλίγον ὑπῆγεν τὸν Μωρέα. Κατ' αὐτὸν ὅμως τὸν καιρὸν ὁ νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ Δαυιδάριος ἐσήκωσε τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Ἰωάννου καὶ ἄρχισε νὰ πολεμᾷ τὴν Ἰσλίαν καὶ εἶχε βοηθοὺς καὶ τοὺς Τούρκους! Ὁ δὲ Κωνσταντῖνος ἐσηκώθη ἐπὶ τὸν Μωρέα καὶ ἔτρεξε μὲ καράβια διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειαν τοῦ βασιλέως. Ἀλλ' εἰς τὴν Ἀθήναιον ἀπήντησε τὰ Τουρκικὰ καράβια καὶ πολεμήσας τὰ διεσκόρπισε καὶ ἦλθε νικητὴς εἰς Κωνσταντινούπολιν, πάλιν ἡ γυναῖκα τοῦ Αἰκατερίνα ἀπεβάλλη ἀπὸ τὸν φόβον τῆς καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸν δρόμον. Καὶ τὰ μὲν τῶν ἀδελφῶν τοῦ Μωρέως καὶ εἰςμάρωνσαν νὰ ἔλθῃ ὁ Θεόδωρος ἀπὸ τὸν Μωρέα καὶ νὰ κάθεται εἰς τὴν Σηλυμβρίαν διὰ νὰ εἶναι κοντὰ εἰς τὴν Κωνσταντῖνον, ὡς διάδοχος τοῦ θρόνου. Οἱ δὲ Κωνσταντῖνος ὑπῆγε πάλιν εἰς τὸν Μωρέα καὶ ἐγένετο μινός τοῦ ἐξουσιαστής. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἔβαλεν εἰς τάξιν τὰ τῆς ἐξουσίας του, ἐδυνάμωσε τὸν λαὸν τῆς ἡπείρου ὅπου ἐνώκει τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα μὲ τὸν Μωρέα, διὰ βοήθειαν τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Θωμᾶ, καὶ ἐκτίσας τοῖς τοῖχοις

καστρον μέ γανδάκια ἀπὸ βάλασαν εἰς ἄλγασσαν, Νορίσας δὲ ὅ-
 τι τότε ἦτον καιρὸς νὰ πολεμήσῃ τοὺς Τούρκους ὕψωσε τὴν σημαί-
 αν τοῦ Σταυροῦ καὶ ἐποσκαλοῦσε τοὺς Χριστιανοὺς κατὰ τῶν βαρ-
 βάρων, καὶ συνάξας ἀρχαίων στρατῶμα ἐτρεξεν εἰς τὴν Σπερδαὶν
 Ἑλλάδα καὶ ὑπέταξε τοὺς ἐν αὐτῇ ἡγεμόνας Φράγκους, καὶ τρέχας
 εἰς τὴν Θεσσαλίαν ἐπανεστάτησεν ὅλους τοὺς Χριστιανοὺς κατὰ τῶν
 Τουρκῶν. Ἀλλ' ὁ Σουλτὰν Μουράτης εὐνόησε τὰ ἄγριά του στρα-
 τεύματα καὶ διεσκόπισε τοὺς ἀμαθεῖς ἀπὸ πόλεμον Χριστ. Οἱ δὲ
 Κωνστ. μείνους μόνος καὶ προδυνεῖς ἀπὸ τοὺς μέ αὐτὸν Φράγκους, καὶ
 πρὸ πάντων ἀπὸ τὸν Δαῦκα τῶν Ἀθηνῶν Νέρη Ἀτσεῖγόλη, ἀναγ-
 κάσθη καὶ ἔφυγε μέσα ἀπὸ τὸ κάστρον τοῦ λαίμοϋ· καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔσ-
 τειλεν εἰς τὴν Ἀττικὴν πρὸς τὸν Σουλτάνον μινίστρον τὸν Χαλκο-
 κονδύλην καὶ ἐζήτη νὰ συμβιβασθεῖν. ἀλλ' ὁ Μουράτης τὸν μὲν Χαλ-
 κονδύλην ἔστειλε δεμένον εἰς Σέρρας, αὐτὸς δὲ ἐτρεξε μέ 60.000
 στρατῶμα καὶ μετὰ 7 ἡμερῶν πόλεμον ἐκρίνυσαν τὸ κάστρον καὶ
 ἐμβήκαν εἰς τὸν Μωρέα καίγοντες καὶ σπάζοντες παντοῦ. ὁ δὲ Κων-
 κινδυνεύων νὰ παραδοθῇ ἀπὸ τοὺς μέ αὐτὸν Ἀλβανούς ἔφυγεν εἰς τὸ
 μέσον τοῦ Μωρέως. Τότε ὁ Μουράτης ἐπολεμεῖτο καὶ ἀπὸ τὸν Σκην-
 δέρβην καὶ ἐπειδὴ ἐβιάζετο νὰ ὑπάγῃ καὶ κατ' αὐτοῦ ἔκαμε συνθή-
 κην μέ τὸν Κωνσταντῖνον καὶ ἔφυγεν.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἀπέθανεν ὁ Θεόδωρος καὶ ὁ Ἰωάννης καὶ ἔ-
 κληρύθη Βασιλεὺς ὁ Κωνσταντῖνος, καὶ τὸν ἐβύλισαν καὶ ἔλθεν ἀπὸ
 πόν Μωρέα καὶ ἔγινε Βασιλεὺς τῇ 12 Μαρτίου 1450.

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝ ΜΕΧΜΕΤ ΠΡΙΝ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ.

Οὗτος ἦτον υἱὸς τοῦ Σουλτὰν Μουράτη, ἐγεννήθη εἰς Ἀνδριανού-
 πολιν τὴν 24 Μαρτίου 1430. Ὅταν ἦτον 13 χρονῶν ὁπατέρ
 του κατέβη ἀπὸ τὸν θρόνον καὶ ἐκήρυξε Σουλτάνον τὸν Μεχμέτ, ἀλ-
 λ' ἐπειδὴ ἡ Τουρκία ἐφοβερίζετο ἀπὸ τοὺς Οὐγγαρέζους ὁ Μουράτης
 ἐπῆρε τὴν ἐξουσίαν εἰς χεῖρας του, καὶ ὅταν ἐπέρασεν ὁ κίνδυνος ἤ-
 φησε πάλιν αὐτὴν εἰς τὸν Μεχμέτ. Ἀλλὰ μία ἐπανάστασις τῶν Γε-
 νιτσάρων καὶ αἱ πρὸς πόλεμον αἰτιομασίαι τῶν Χριστιανῶν ἔκαμαν
 τὸν Μουράτην νὰ καταλάβῃ ὅτι ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν εἰς ἀδύνατα χέ-
 ρια, διὰ τοῦτο καταβάσας τοῦ θρόνου τὸν Μεχμέτ ἀνέβη πάλιν ὁ
 ἴδιος· ἀλλ' ἀποθανῶν ἔμεινε μόνος Σουλτάνος ὁ Μεχμέτ, εἰς ἡλικίαν
 22 χρονῶν. Εἶχε πολλὰς μαθήσεις, ἐγνώριζεν Ἀστρονομίαν, πολε-

μικτήν, καὶ γλῶσσας Ἑλληνικὴν Ἀραβικὴν Περσικὴν Λατινικὴν καὶ ἄλλας. Ἡ ἐπιθυμία του ἦτον νὰ ὑποτάξῃ ὅλους τοὺς τριγύρω του ἡγεμόνας, νὰ καταστρέψῃ τὸν Βυζαντινὸν θρόνον, καὶ νὰ γίνῃ κύριος Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Διότι τότε ἡ Τουρκία δὲν ὄριζε τόσους τόπους ὅσους ὄρισε μετὰ ταῦτα· ἀλλ' εἰς μὲν τὴν Ρούμελην πολλὰ μέρη ἦσαν ἐλεύθερα, καὶ ἄλλα μὲν ἐγνώριζαν βασιλεῖα τὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἄλλα φράγκους ἡγεμόνας. εἰς δὲ τὴν Ἀνατολὴν ἦσαν πολλοὶ τεφετῆδες ἀπὸ τὴν γενεὰν τοῦ Καραμάνογλου καὶ Ζουκραδὶ, καὶ ἄλλα περισσεύματα ἀπὸ τὸ βασιλεῖον τῶν Σελσούκιδων Τούρκων. εἰς τὴν Τραπεζοῦντα ἦτον βασιλεῖον χριστιανικὸν τῶν Κομνηνῶν. εἰς τὴν Συρίαν καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτον ἐξουσίαζαν οἱ Μамелюκοι. καὶ πρὸς Ἀνατολὰς τοῦ Εὐφράτου οἱ Ταρτάραι.

Ἀμα ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον ὁ Μεχμέτ ἐπνίξε μὲ ἀσπλαχνίαν ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς καὶ ἀνεψιούς του, ἕνας δὲ ἀνεψιός του Ὁρχάνης ἔφυγε κρυφὰ μὲ ὀλίγους Τούρκους καὶ ἔλθεν εἰς τὴν Πόλιν τὸν ὁποῖον ἐδέχθησαν καὶ ὑπερασπίσθησαν. Ὁ δὲ Κωνστ. ἔστειλε πρέσβεις εἰς τὸν Σουλτάνον νὰ τὸν συγγαυῶν, ὅταν ἐγίνε βασιλεὺς. ὁ δὲ Σουλτάνος ἐδέχθη τοὺς πρέσβεις φιλικῶς, καὶ ἐσυμφώνησε νὰ διδῇ εἰς τὸν Κωνσταντ. διὰ τροφὴν τοῦ Ὁρχάνη 200.000 ἄσπρα. Ἐδείξε μὲν τότε φιλίαν, διότι ἦτον πατριωτικὸς φίλος τοῦ Κωνσταντινοῦ, (ὅχι ὡς καὶ τοῦ Βυζαντίου,) καὶ διότι ἐπολεμέσας μὲ τὸν Σκενδέρβην, καὶ μὲ τὸν βασιλεῖα τῆς Καραμανίας. Ἀλλ' ὅταν εἰρήνευσεν ὀλίγον μὲ αὐτοὺς ἔλαβε μεγάλον πόθον νὰ κυριεύσῃ τὸ Βυζάντιον, καὶ ἐζήτη αἰτίαν.

ΚΤΙΣΙΣ ΤΟΥ ΡΟΥΜΕΛΗ ΙΣΑΡ.

Τὴν Ἀνοιξιν τοῦ 1452 ἐσυνάχθησαν εἰς τὸ Ἀναδὸλ Ἰσάρι ὅλοι οἱ πασάδες καὶ ριτζάκια τῆς Τουρκίας, καὶ μὲ πολλοὺς ἐργάτας ἐτείμασαν πλῆθος ἀσβεστον πέτρας καὶ ξύλα. Ὁ δὲ Σουλτάν Μεχμέτ κατέβη ἀπὸ τὴν Ἀδριανούπολιν εἰς τὴν Καλλιπόλιν μὲ ἄμαξας καὶ πολὺ στράτευμα, καὶ ἐμβῆκεν εἰς 40 καράβια, καὶ ἐφθασεν εἰς τὸν Βόσπορον τὴν 26 Μαρτίου, καὶ ἐπάτησεν εἰς τὴν ξηρὰν εἰς τὸ μέρος τοῦ Ρούμελη Ἰσάρ ὅπου τὴν ὥρην προσκυνοῦν ὡς ἱερὸν. Ἀπὸ ἐκεῖ ὁ ἴδιος Σουλτάνος ἔδωκε τὸ σχέδιον καὶ ἐκτίσθη τὸ Ρούμελη Ἰσάρι εἰς 40 ἡμέρας. Ἐπιστατοῦσε δὲ ὁ ἴδιος Σουλτάνος, ὁ βεζίρης Χαλὴλ πασάς, ὁ Σαριδσέ, ὁ Ζαγανός, καὶ ὁ Σχεχαβεδδὶν πασάς.

καὶ ἐδούλευσαν ὅχι μόνον αἱ ἐργαταὶ ἀλλ' οἷοι αἱ Τοῦρκοι (ὄντες
πολλαὶ χιλιάδες.) τὰς δὲ πέτρας ἔπερναν ἀπὸ τὰ κρημνισμένα τοῦ
Βοσπόρου Μοναστήρια, καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τὸ εἰς τὴν Στένην τοῦ
Ταξιάρχου. Τότε ὁ Κωνσταντῆς εἰσέταξε μυνίστρους παρακαλῶν τὸν
Σουλτάνον νὰ παύσῃ ἀπὸ τέτοιον ἔργον· ὁ δὲ Σουλτάνος ἀπεκρίθη,
διατὶ μὲ ἐμποδίζεις ἀπὸ τὸ νὰ κτίσω κάστρον εἰς τὸν τόπον μου, ἐ-
νῶ δὲν ἔχεις καμίναν ἐξουσίαν ἐξω ἀπὸ τὴν Πόλιν. ὁ δὲ Κωνστ. φο-
βηθεὶς δὲν ἐμίλησε περισσότερον, ἀλλ' ἔστειλε δῶρα καὶ φαγητὰ εἰς
τὸν Σουλτάνον. Ἀφ' οὗ δὲ ἐτελειώσῃ τὸ κάστρον ὁ μὲν Σουλτάνος
ἐφυγεν εἰς τὴν Ἀνδριανούπολιν, ἄφες δὲ εἰς τὸ Ἰσάρι πολλοὺς νὰ
φυλάγουν μὲ κανόνια καὶ διάφορα ἄρματα, διὰ νὰ πέρνουν δόσιμον
ἀπὸ τὰ καράβια.

ΑΙΤΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ.

Εἰς τὸ μέρος ὅπου τὴν σήμερον λέγεται Κανλικάβακ μερικοὶ χρισ-
τιανοὶ ἔβασκαν πρόβατα, αἱ δὲ Τοῦρκοι ἀπὸ τὸ Ἰσάρι ὑπῆρχαν
ἐκεῖ ζητοῦντες νὰ ἀγοράσουν πρόβατα, καὶ μικροτάτην τιμὴν, αἱ δὲ
ἔλεγον ὅτι εἶναι ξένα καὶ δὲν ἡμποροῦν νὰ πωλήσων. τότε οἱ Τοῦρ-
κοι (ὡς βάραιοι) ὑβρίζαν καὶ ἔβριζαν νὰ ἀρπάσουν μὲ βίαν, καὶ
οὕτω ἐπιάσθησαν, καὶ ἤλθον καὶ ἄλλοι χριστιανοὶ καὶ Τοῦρκοι καὶ ἐ-
κράτησαν πολλοὺς. Τότε μάλιν ὁ Σουλτάνος ἐκράυευσεν ὅτι πό-
λεμον, καὶ ἠθέλησεν νὰ ἔλθῃ κατὰ τῆς Πόλεως ἀλλ' ὁ Κωνστ. ἐπρό-
λαβε καὶ ἔστειλε πρέσβεις εἰς τὸν Σουλτ. καὶ πούχασε μὲν τὸν θυμὸν
του ἀλλ' ὁ πόλεμος ἔμεινε διὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, τὰ δὲ ἄσπρα ὅπου
ἔδιδε διὰ τὸν Ὁρχάνην τὰ ἔκκοψε. Μάλιν δὲ ταῦτα ὁ Κωνστ.
ἐπρόσταξε καὶ ἔκλεισαν τὰς θύρας τῆς Πόλεως, καὶ οἱ Τοῦρκοι εὐ-
ρέθησαν μέσα τοὺς ἐσκλάβωσαν, πλὴν μετὰ 3 ἡμέρας τοὺς ἐλευτέρω-
σεν. Ἐπειτα ἐμύνησεν εἰς τὸν Σουλτ. ὅτι Ἐπειδὴ θέλεις νὰ μὲ πο-
λεμήσῃς πολέμησον, καὶ ἐγὼ ἀφιερωμαὶ εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἂν αὐτὸς
θέλῃ νὰ σὲ παραδῶσῃ τὴν Πόλιν πῶς ἂν ἀντισταθῇ, ἂν ἔρως δὲν
θέλῃ τίποτε δὲν ἡμπορῆς νὰ κάμῃς. Ὁ δὲ Σουλτ. οὐδ' ἀπόκρισιν
ἔδωκεν, ἀλλ' ἔσφαξε τοὺς μυνίστρους τοῦ Κωνσταντίνου!

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ.

Οἱ Κωνσταντῖνος προβλέπων τὸν βέβαιον κίνδυνον ἔστειλεν εἰς τὴν
Εὐρώπην καὶ ἐζήτη βεβαίαν, καὶ ὁ μὲν Πάπας ἐζήτησε νὰ ἐκπύ-

βοῦν αἱ Ἐκκλησίαι καὶ ἔτσι νὰ στείλῃ βοήθειαν· ὁ Κωνστ. διὰ τὴν ἀνάγκην εἶπεν ὅτι δέχεται τὴν ἐνώσιν· ὁ δὲ Πάπας ἔστειλε τὸν καρδινάλιον Ἰσιδώρον (ὅπου πρῶτον ἦτον ἀρχιεπίσκοπος Ῥωσίας,) μὲ 50 μόνον Λατίνους καὶ ὀλίγους Χιωίτας, διὰ νὰ ἐνώσῃ τὰς Ἐκκλησίας καὶ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Τούρκους.

Ἡ Βενετία καὶ αὐτὴ φοβουμένη μὴ χάσῃ πολλὰ συμφέροντα, εἰς τὸ ἐμπόριόν της, ἐπρόσταξε τὸν Γαβριὴλ Τρεβισάνον νὰ συνάξῃ καράβια πολλὰ καὶ στράτευμα ἀπὸ τὴν Κρήτην, Κέρκυρα, Μεθώνην, Ναύπλιον, καὶ Ἐγριπον, καὶ νὰ τρέξῃ βοήθειαν τῆς Πόλεως ἔδωκε δὲ καὶ εἰς τοὺς ἐμπόρους ἄδιναν νὰ φέρνουν ἀπὸ τὴν Βενετιαν εἰς τὴν Κωνσταντ. νίτρον διὰ μπαρουτι καὶ ἄρματα.

Ἡ Γένοβα ἔχουσα καὶ αὐτὴ πολλὰ συμφέροντα εἰς τὸ ἐμπόριον, καὶ τὸν Γαλατὰ εἰς τὴν ἐξουσίαν της, ἔστειλε τὸν Ἰωάννην Δόγγον Ἰουστιανὸν μὲ 2 καράβια καὶ 700 Γενεβέζους.

Ὁ δὲ Γαβριὴλ ἔφερεν ὀλίγα καράβια. ἦσαν δὲ καὶ ἄλλα μερικὰ ἀπὸ διάφορα μέρη πολεμικά καὶ ἐμπορικά. Οἱ δὲ ἔμποροι Βενετοὶ ὅπου ἦταν εἰς τὴν Πόλιν ἐοῦς ἐσυμψώνησαν καὶ ἐσυμφώνησαν νὰ μένουν μὲ τὰ καράβιά των εἰς βοήθειαν τῆς Πόλεως.

Ὁ δὲ Κωνστ. εἶπεν εἰς τὸν μυστικὸν τοῦ Γεωργίου Φραντζήν νὰ καταγράψῃ ὅλον τὸ στράτευμα τῆς Πόλεως καὶ εὗρεθίσαν 7000 ἄνδρες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους 4000 ἦσαν Ἑταῖοι, καὶ 3000 ἦσαν κατὰ λόγους, οἱ δὲ λοιποὶ ἦσαν ἑταῖοι. ῥαβδῶν τοῦτο ὁ Κωνστ. ἐπρόσταξε νὰ φυλαχθῇ μυστικόν. Ὁ δὲ Μωρῆας δὲν ἔμπορευσε νὰ στείλῃ βοήθειαν, διότι ὁ Σουλτάνος ἔστειλε καὶ τὸν ἐπολεμύσα.

Καράβια δὲ ἦταν εἰς τὴν Πόλιν ὅλα 26, Γενεβέζικα 5, Βενετικά 5, Κρητικά 3, καὶ ἀπὸ ἑνα Γαλλικὸν Ἰσπανικὸν καὶ Ἀγκωνιτανόν, καὶ 10 Βυζαντινά. εἶχαν δὲ καὶ ἄλλα μικρὰ πλὴν τὰ ἐβούλκσαν. Λοιπὸν ἡ κυριωτέρα δύναμις των ἦτον εἰς τὸ κάστρον.

ΠΕΡΙ ΚΤΙΣΕΩΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

Τὸ Βυζάντιον ἐκτίσθη κατὰ πρῶτον ἀπὸ ἑνα Μανιάτην Βύζαν τὸ ἵνομα, πολλοὺς χρόνους πρὶν τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου, μόνον τὸ μέρος ὅπου τώρα εἶναι τὸ Σεράϊμπουργου. καὶ ἐκατοίκησαν Μανιάται. μετὰ καιρὸν ἐκυριεύθη ἐμεμετερίσθη καὶ ἐκατοικήθη ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους, ἔχοντες ἀρχηγόν τὸν Παιουσάνιον. Μετὰ Χριστὸν δὲ ἐπολεμήθη ἀπὸ τὸν Σελτζούκ καὶ κυριευθὲν τὸ ἐκρήμνισε, πλὴν ὁ ἴδιος πάλιν τὸ

ἔκτισε. Μετὰ πολλὰ δὲ τέλος ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἔκτισε καὶ ἄλλα κάστρον τὸ ἐμεγάλωσε καὶ τὸ ὀνόμασε Κωνσταντινούπολιν. Μετὰ καιρὸν δὲ καὶ ἄλλαι βασιλεῖς ἔκτισαν διαφόρους κουλάδες καὶ καστρότοξα ὥστε ἡ Πόλις ἐγένετο δυνατωτάτη, καὶ δὲν ἔμποροῦσαν οἱ ἐχθροὶ νὰ ἔλθουν κοντὰ· διότι ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος εἶχε τὴν θάλασσαν, ἀπὸ τὸ ἄλλο τὴν λιμένα, ὅπου ἐκλείετο μὲ ἀλυσίδα, ἀπὸ δὲ τὰς Βλαχέρνας ἕως τοὺς Ἑπτὰ κουλάδες εἶχε κάστρον μὲ 4 ντουβάρια, ὑψηλοὺς κουλάδες, καὶ χαλκοῦζια γεμάτα κερὸν.

Κατὰ δὲ τὸ Ἑγρί κασι ἔξω ἀπὸ τὸ Τακίρ σεράτ ἦτον κάστρον μὲ χωρὶς χανδάκι, λοιπὸν ὁ Κωνστ. εἶπε τὸν ναύκληρον τῶν Βενετῶν Ἀλβύσιον Διέδον καὶ ἐπέτρε τοὺς ναῦτας τῶν ναβαγιῶν του καὶ ἔσκαψαν χανδάκι τὴν 14 Μαρτίου, ὁ δὲ Κωνστ. μὲ δλίγους στρατιώτας ἐφύλαγεν εἰς τὸ ἐκεῖ βουνὸν διὰ νὰ μὴν ἔλθουν Τούρκοι ἔξαφνα.

Ἀπριλίου 2 ἔδωσαν τὴν ἄλυσον εἰς τὸν λιμένα τῆς Πόλεως εἰς τὸ ἴδιον μέρος ὅπου πῶρα εἶναι τὸ γεφύρι Μετζιτιές. ἦτον δὲ ἡ ἄλυσος χονδρὴ καὶ εἶχε δεμένα πολλὰ ξύλα μεγάλα, καὶ ἐφύλαγαν κοντὰ πολεμικὰ καράβια, ὥστε ἦτον ἀδύνατον νὰ ἐμβῇ μέσα ὁ ἐχθρὸς.

«» Τοιουτοτρόπως λοιπὸν ἐτοιμάσθησαν τὰς Πόλιν καὶ ἐπερίμεναν τοὺς Τούρκους, κλαίγοντες καὶ παρακαλοῦντες τὸν Θεὸν· καὶ ὅτε ἔξαφνῶντες εἰς τὴν Ζωδοῦχο Πύλιν, (ὡς λέγουσι οἱ ἄνθρωποι,) ὅπου τότε ἦταν ἔργμος καὶ κορεὴς δὲν ἔφθεναν ἔξω ἀπὸ τὴν Πόλιν.

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ.

Τὴν πρώτην Ὀκτωβρίου ἔστειλεν ὁ Σουλτάνος τὸν Κοτζὰ Τουραχάν βεην μὲ πολὺ στράτευμα ἀπὸ τὴν Ρούμελην εἰς τὸν Μωρέα διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς ἀδελφούς τοῦ Κωνστ. Δημήτριον καὶ Ὁμαὴν νὰ μὴ βοηθήσουν τὴν Πόλιν. Κυριεύσαντες λοιπὸν οἱ Τούρκοι τὸ στενὸν καὶ τὴν Κόρυνθον μὲ τρέξιμον, ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν Ἀρχαδίαν, Ταγέα, Μαντινείαν, Μεσσήνην, Ἰθώμην, καὶ Νεσπολύγην, τὴν δὲ Σιδιτροπολύχνην δὲν ἠμπόρευσαν νὰ κυριεύσουν. Ἐπειδὴ δὲ ὄλον τὸ στράτευμα δὲν ἠμποροῦσε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ στενὰ τῆς Μεσσηνίας ἔστειλε μερικὸν εἰς τὸ Λεοντάριον. Τοῦτο μαθόντες οἱ ἀδελφοὶ Κωνστ. ἔστειλαν κρυφὰ τὸν Ματθαῖον Ἀσάνην μὲ στράτευμα καὶ ἀπέκκαψε τὸν δρόμον των, καὶ κτυπῆσας τοὺς ἀγάνισοι, καὶ ἐπίασε ζῶντα τὸν Ἀχμέτ πασᾶ υἱὸν τοῦ Τουραχάν, καὶ τὸν ἔστειλε τὸν Δημήτριον εἰς τὴν Σπάρτην.

Ἐνῶ ἔκτιζαν τὸ Ῥαῦμελη Ἰσάρι ἕως ὧγγαρέζος Ὁρβάν πύνομα

κανονοχότης τὴν τέχνην, ἐδούλευεν εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ ἔχυνε κατὰ νόνα, καὶ ἐπειδὴ ὁ μισθὸς του τὸν ἐφάνη ὀλίγος ἔφυγε καὶ ὑπῆγεν εἰς τοὺς Τούρκους. Ὁ δὲ Σουλτάνος τὸν ἐδέχθη φιλικῶς τὸν ἐφιλοδώρισε καὶ τὸν ἐρώτησεν ἀν ἔμπορῇ νὰ κάμῃ καννόνιον μέγαλον καὶ νὰ ῥίπτῃ μπάλα ὅπου νὰ χρημίσῃ τὸ κάστρον τῆς Πόλεως· ὁ δὲ ὑποσχέθη, ὅτι καὶ δυνατώτερα κάστρα ἔμπορῶν νὰ χρημίσουσιν τὰ καννόνια ὅπου αὐτὸς κάμνῃ. Ἐδωκαν λοιπὸν εἰς αὐτὸν ὅλα τὰ ἀναγκαῖα καὶ εἰς 3 μῆνας ἔκαμνεν ἓνα μεγαλωτάτον καννόνιον, καὶ τὸ ἔβαλαν εἰς τὸ Ῥούμελι Ἰσάο, καὶ τὸ ἐδοκίμασαν εἰς ἓνα καράβι Βενέτικον ὅπου διὰ μιᾶς τὸ ἐτρέπῃ καὶ ἐβούλησεν ἰ ὁ δὲ ναύκληρος Ἀντώνιος Γούζος μὲ 30 ναῦτας ἐβλήκεν εἰς τὴν ἑρτάν μὲ τὴν βάρκαν, ἀλλ' οἱ Τούρκοι τοὺς ἐπίασαν καὶ τοὺς ἔστειλαν εἰς τὸ Διδυμότειχον ὅπου τότε ἦτον ὁ Σουλτ. καὶ μετὰ 2 ἐβδομάδας τὸν μὲν Ἀντώνιον μὲ τοὺς περισσοτέρους ναῦτας ἐρόνευσεν, τὸν δὲ βοηθὸν τοῦ τιμωνίου ὅπου ἦτον εὐμορφὸν παιδίον τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ σερᾶ δι ὀγλάνι του.

Ἐπειτα ὁ Ὀρβάν ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀνδριανούπολιν καὶ ἔχυσεν ἄλλο καννόνι μεγαλωτέρον ἀπὸ τὸ πρῶτον. ὅταν δὲ ἦλθεν ὁ Σουλτ. εἰς Ἀνδριανούπολιν τὸν Τακουάριον ἐπρόσταξε νὰ δεξιμασθῇ καὶ ἐκήρυξε τὴν πόλιν ὅπου τὰ ῥίψουν διὰ νὰ μὴ τρομάξουν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸν κρότον. ὅταν δὲ ἐξείκηθη ὁ μὲν κρότος καὶ ἡ βοὴ ὑπῆγεν μικρὰ ὡς 100 σπάθα, ἡ δὲ ποτιρρὴ μπάλα ὑπῆγε μακρὰν ἓνα μίλιον καὶ ἔκρουε εἰς τὴν γῆν ὡς μίαν ὀργυίαν.

Ὁ δὲ Βεζίρης Χαλίλ ποταπὸς ἐπειδὴ ἦτον φίλος χρυσὸς τοῦ Κωνσταντίνου τὸν ἐμύνησε ταῦτα, καὶ εἰς τὸν ἐφάνέρωνεν ὅλα ὅσα ἔκαμναν οἱ Τούρκοι, καὶ ἔπασχε νὰ μὴ παρῇ ἡ Πόλις.

Τὸς ἀρχὰς τοῦ Φεβρουαρίου 1453 ἔστειλαν τὸ μέγα καννόνι, καὶ εὐρέτο ἀπὸ 80 ἀμάξια καὶ 120 δυνατὰ βώδια, ἐμπρὸς εἰς αὐτὸ ὑπῆγεναν 200 ἄνθρωποι διὰ νὰ προσέχουν νὰ στέκῃ εἰς ἰσομετρίαν. εἰς δὲ τὸν δρόμον ὑπῆγεναν 200 σκάπται καὶ 50 λεπτουργοὶ διὰ ῥαζοῦν τὸν δρόμον καὶ νὰ κάμουν γεφύρια ἐκεῖ ὅπου ἦταν ρεύματα καὶ λάκαι. καὶ μῶλις εἰς 2 μῆνας ἔμπόρεσαν νὰ ἔλθουν τὸν 4 ἡμερῶν δρόμον.

Ὁ δὲ Καρατζά βεης ὅπου εἶχε εἰς τὴν ἐξουσίαν του τὸ καννόνι εἶχε μαζὴ του 10,000 στρατιῶτας, καὶ ἔως νὰ ἔλθῃ τὸ καννόνι ἐκυρίευσεν πολλὰ μέρη κατὰ τὴν Μαύρην θάλασσαν. τότε παρεδόθησαν ἡ Μεσιέβρια ἡ Ἀχελὼ καὶ ἡ Βύζα, τὸν δὲ Ἀγίων Στεφάνον ἐκυρίευσεν μὲ πρέσβιον καὶ ἔσφαξεν ὅλους τοὺς κατοίκους!

Τὰ δὲ λοιπὰ μέρη παρεδόθησαν χωρὶς ἀντίστασιν. πρῶτον ἡ Σουλταμία δὲν παρεδόθη τότε ἀλλὰ μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Πόλεως.

Περὶ τὰ τέλη του Μαρτίου ἐβθασε τὸ καννόνι 5 μίλια μακρὰν ἀπὸ τὴν Πόλιν, καὶ ὁ Καρατζά βεης ἄρχισε νὰ τρέχει τριγύρω αὐτῆς.

Ἡ δύναμις τῶν Τούρκων ἦτον ἔξω ἀπὸ τὸ μέγα καννόνι καὶ ἄλλα 2 ὀλίγον μικρότερα καὶ 14 τάπητας μὲ πολλὰ καννόνια κοινὰ. ὁ δὲ τὸ στράτευμα ἦτον περίπου ἀπὸ 300.000, ἀπὸ τοῦσδήποτε ἦταν πολλὰί χιλιάδες δερβίσαι, καὶ πλήθος βρῆσαι μωαμεθανοί, διότι γράφει τὸ βιβλίον των ὅτι τὸ στράτευμα ὅπου ἤθελε κυριεύσῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν θὰ εἶναι ἀναμάρτητοι, καὶ θὰ ἀπολαύσουν τὰ αἰώνια ἀγαθὰ τοῦ Παραδείσου !!! Ἡ δὲ ἀρμάδα τῶν Τούρκων 300 ἢ 400 καράβια, καπετὰν πασᾶς δὲ ἦτον ὁ ἀρμισχρῆστος Κούλγαρης Μπαλτὰ ὕψου Σουλεϊλάν βεης, καὶ ἀπὸ τὸ ὄνομά του εὐνόμασαν τὸ Μπαλτὰ λιμάνι, διότι ἐκεῖ ἐκάθητο ἡ Τουρκικὴ ἀρμάδα.

ΕΡΧΟΜΟΣ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΩΝ.

Μαρτίου 23 1453 ἡμέρᾳ παρασκευῇ ἀνέβησεν ὁ Σουλτάνος ἀπὸ τὴν Ἀνδριανούπολιν μὲ ὄλον τοῦ τοῦ στράτευμα, καὶ Ἀπριλίου 5 ἡ ὥρᾳ μία τὸ πρωὶ ἦλθε δὴς τοῦ αἰῶνα μακρὰν ἀπὸ τὴν Πόλιν, τὴν αὐτὴν ἡμέραν παρασκευῇ ἦλθον οἱ Τούρκοι ὡφένᾳ ῥάπτον κοντά εἰς τὴν Πόλιν. Καὶ μετὰ τὸ μεσημερινὸν παραξί τῆς παρασκευῆς ἐκηρύχθη ὁ πόλεμος, καὶ ἐξεδιόχθισαν οἱ τόποι ὅπου θὰ σταθοῦν τὰ στρατεύματα. Ὁ Σουλτὰν ἐστήσε τὰς τέντας του εἰς τὸν Μπάλτεπε, ἐκεῖ ἐστήσαν καὶ τὸ μέγα καννόνι μαζῇ μὲ τὰ 2 μικρότερα ἀντικρυ εἰς τὸ Τόπκαπι, Ἐδρινέκαπι, καὶ Σουλοῦκουλε. τὰς δὲ 14 τάπητας τὰς ἔβαλαν εἰς ἄλλα μέρη. Οἱ Ἀνατολῆται ἐστάθησαν ἐπὶ Μπάλτεπε ὡς τοὺς ἑπτὰ κουλάδες, οἱ Ρουμελιῶται ἀπὸ Μπάλτεπε ὡς τὸν Κεατχανά, ὡς ἐφεδρεία δὲ ἦγουν στράτευμα τοῦ νὰ τρέχῃ παντοῦ διορίσθη τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοῦ, καὶ ἔμεναν ὀπίσω ἀπὸ τὸ Μπάλτεπε. Ὁ δὲ Ζαγανὲς πασᾶς καὶ ὁ Καρατζᾶς μὲ πολλοὺς Τούρκους ἐπέρασαν εἰς τὸ μέρος τοῦ Χασίμππασα καὶ τοῦ Σταυροδρομίου. ὅπου τότε ἦταν τόποι ἀκαταίκατοι.

ΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΩΝ ΔΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ.

Κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμέραν ὅπου ἦλθαν οἱ Τούρκοι ἄφησε καὶ ὁ Κωνσταντῖνος τὸ παλάτιον καὶ ἐνδύθη στρατιωτικὰ καὶ ἦλθεν εἰς τὴν

θέσιν του ὅπου ἦτον ὁ κουλάς τοῦ Τόπκαπι. Κοντά του ἦτον ὁ Ἰουστανίς τὸν ὅποιον ἔκαμεν ἀρχιστράτηγον τῆς Πόλεως. Εἰς αὐτό τὸ κυνδυνῶδες μέρος ἐστάθησαν 3000 στρατιῶται ἀπὸ τοὺς ὁποίους 500 ἦταν Γενεβέζοι. οἱ δὲ λοιποὶ Χριστ. ἀμειράσθησαν παντοῦ.

Τὸ Ἐγρί καπι ἐδώθη εἰς τὸν Κερῦστιον Θεόδωρον, ὅπου ἦτον ἀνδρείος καὶ ἐπιτήδειος τοξότης. Τὸ Ἐδρινέ καπι ἐδώθη εἰς τοὺς ἀδελφοὺς Βρεκιάρδους Παῦλον Ἀντώνιον καὶ Τρώϊλον. Τὸ Τεκίρ σεράι καὶ ὅλον τὸ ἐκεῖ μέρος ἐδώθη εἰς τὸν μινίστρον τῆς Βενετίας Ἰερώνυμον Μηνότιν, καὶ εἰς τὴν διαταγὴν του ἐβάλησαν οἱ Βενετοὶ ἐμποροὶ. Τὸ μετὰ ταῦτα μέρος ὅπου δὲν ἔχει ἐξωτερικὸν νταβάρι καὶ εἶναι ἐμπρὸς τοῦ βουνὸν ἐδώθη εἰς ἕνα Γερμανὸν Ἰωάννην Γράντην ὁποῖος εἶχε τέγγην νὰ κάμνῃ ὑπογείους δρόμους, διότι ὅλοι ἐπίστευαν ὅτι οἱ Τούρκοι ἐκεῖ θὰ κάμουν λαγοῦμι νὰ κρημνίσουν τὸ κάστρον, καθὼς καὶ ἐγένεν ἄλλ' αὐτὸς ἐματαίωσε τοὺς σκοποὺς των.

Τὰς Βλαχέρνας ἕως τὴν Ευλόπορτα ἐφύλαγεν ὁ Καρδινάλης Ἰσίδωρος μετὰ τοὺς Λατίνους καὶ Χιουζ. ἀπ' ἐκεῖ ὡς τὸ Πετρι ἐφύλαξαν 2 Γενεβέζοι Ἰερώνυμος καὶ Λεωνάρδος. Ἐκεῖθεν ὡς τὸ Μπαλιούκ παζαρ ἐφύλαγεν ὁ Λουκάς Ντασκάς, ὁ βεζίρης τῆς Πόλεως, μετὰ 100 καβαλαρέτους καὶ 500 σφεδονιστάς καὶ τοξότας. Ὦν τὸ γωριστὸν κάστρον τοῦ Βυζαντίου ἦσαν τὸ Σεράιμ-πουρνου, ἐφύλαξαν οἱ ναῦται οἱ Κρητικοί, (οἱ ὁποῖοι ἐφύλαξαν τὴν θέσιν των 2 ἡμέρας καὶ μετὰ τὴν ἀλωαίν.) Ἀπὸ τὸ Ἀχρ καπι ὡς τὸ Κοῦμ καπι ἐφύλαγεν ὁ μινίστρος τῆς Ἰσπανίας Πέτρος Ἰουλιανός. Ἐκεῖθεν ὡς τὰ Ὑψωμαθεῖα ἐφύλαγεν ὁ Βενετὸς Ἰάκωβος Κονταρίνης. Ἐκεῖθεν ὡς τοὺς Ἐπτὰ κουλάδες ἐφύλαξαν οἱ καλόγτροι καὶ ὁ Ὁρχάνης μετὰ τοὺς Τούρκους του. Ἀπὸ τὴν θάλασσαν τῶν Ἐπτὰ κουλαδων ὡς τὴν θύραν αὐτῶν ἐφύλαξαν ὁ Γενεβέζος Μανουῖλ, καὶ ὁ Βενετὸς Κανταρίνος Κονταρίνης, μετὰ 200 τοξότας καὶ σφεδονιστάς. Ἐκεῖθεν ὡς τὸ Σηλυβρί καπι ἐφύλαγεν ἕνας Βενετὸς Σαβροῦζος Κόρνερς. Ἐκεῖθεν ὡς τὸ Μεθλεανέ καπι ἐφύλαξαν ὁ μηχανικός Θεόδωρος Παλαιολόγος, ὁ Γενεβέζος Μαυρίκιος Καταναῖος, καὶ ὁ Βενετὸς Νικόλαος Μοξενίγος. Ἐκεῖθεν ὡς τὸ Τόπκαπι ἐφύλαγεν Βενετὸς Δολφίνος.

Εἰς τὴν αὐλὴν τῶν 12 Ἀποστόλων (ἐκεῖ ὅπου τώρα εἶναι τὸ Σουλτάν Μεχμέτ τέτσι,) ἐπερίμεναν ὁ Διπλήτριος Κατακουζηνός καὶ ὁ γαμβρός του Νικηφόρος Παλαιολόγος μετὰ 700 στρατιώτας, καὶ ἔτρεχαν παντοῦ ὅπου ἦτον κίνδυνος.

Τὸν Κίτς κολλη. ἐφύλαγαν ὁ Τρεβισάνος μὲ τὸ καράβι του καὶ 50
ἀνθρώπους. Τὴν 9 Ἀπριλίου ἐβαλιν κοντὰ εἰς τὴν ἄλυσον 9 κα-
ράβια πολεμικά, καὶ καπετὰν πασὰς εἰς τὰ ἐγινε κάποιος Ἀντώ-
νιος. Τὰ δὲ ἄλλα καράβια ἔμειναν εἰς τὸν λιμένα ἀργά.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ.

Α' πριλίου 11 ἐτελείωσαν ὅλοι αἱ τάπαι τῶν Τουρκῶν, καὶ ἐρρίψ-
θη πρῶτον τὸ μέγα καννόνικον εἰς τὸ Τόπ καπι. Οἱ Πολῖται
ἐκούσαντες τὴν βοήν ἐκυριεύθησαν ἀπὸ φόβον εἰς τὴν ἀρχὴν, ἀλλ' ἔ-
μετὰ δύο τρεῖς καννόνιας ἐκατάλαβαν τὸ λάθος των καὶ αὐτοὶ καὶ
οἱ Τούρκοι· διότι τὸ καννόνι αὐτὸ ἐγραῖζετο 7 ὥρας διὰ τὴν γεγῆ-
ση, καὶ 200 ἀνθρώπους· ἀλλὰ καὶ μετ' ὀλίγον ἔσπασε καὶ ἐσκότισε
πολλοὺς, καὶ τὸν ποιητὴν τοῦ Ὁρβάν! Ὁ μὲν Σουλτ. ἐπ-
ρόσταξε νὰ χύσουν ἄλλο, οἱ δὲ Γενεράλοι τοῦ Γαλατᾶ θέλοντες νὰ εἴ-
ναι φίλοι τοῦ Σουλτ. τὸν ἐσυμβούλευσαν ὅτι μετὰ κάθε καννονίαν νὰ
σκεπεῦν τὸ καννόνι μὲ μάλλινα σκεπάσματα καὶ νὰ τὸ ἀλείφουν μὲ
λάδι (τὸ ὅποιον τοῦ τὸ ἐδίδαν αὐτοὶ κερά.)

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ δεύτερον καννόνιον ἐρρίπταν μπάλας πολλὰς
οἱ Τούρκοι ἀλλὰ τὸ κάστρον δὲν ἀρρημύζε, διότι οἱ Πολῖται εἰς τὸ μέ-
ρος ὅπου ἐκτύπα ἡ μπάλα ἔβαναν κεραιανασθέστην. Κατὰ δυστυ-
χίαν ὅμως ἓνας μύστρος Οὐγγᾶρέζης ἦλθεν εἰς τοὺς Τούρκους ἀπὸ τὸν
Οὐνιάδην διὰ μίαν αἰτίαν, αὐτὸς εἶδεν ὅτι ἡ μπάλα ἐκτύπα ὅλοισ
ἓνα μέρος, καὶ ἀπὸ ἀνοσιάν του ἐρμείνευσε τὸν Σουλτ. ὅτι ἡ μία
καννονία νὰ κτυπᾷ τὴν ὀργυῖαν μακρὰν ἀπὸ τὴν ἄλλην, καὶ ἄλλη δ-
καθε. καὶ ὅταν ἔγινεν ἔτσι ἐκρήμνισε τὸ κάστρον, ὡς θέλομεν εἰπεῖ.

Τὴν 12 Ἀπριλίου τὸ πρῶτ' ἦλθεν ἡ Τουρκικὴ ἀρμάδα εἰς τὸ λιπε-
σίχτασι χωρὶς νὰ κάμῃ τίποτε, ἀλλ' οἱ Χριστιανοὶ ἐφεβήθησαν καὶ
ἀνέβασαν ἄνθρωπον εἰς τὸν κευλᾶ τοῦ Γαλατᾶ διὰ νὰ βλέπῃ τί οἱ
Τούρκοι κάμνουν καὶ νὰ δίδῃ εἰδήσιν εἰς τοὺς Πολίτας.

Ἀπὸ 12 ἕως 18 Ἀπρ. τίποτε ἄξιον λόγου δὲν ἔγινεν εἰμὶ μικροὶ
αἱματοχυσαί, ὅπου οἱ Τούρκοι ἐσκοτώνοντο πολλοὶ διὰ νὰ μὴν ἀφῇ-
σων νεκρὸν εἰς τὸν δρόμον, ἀλλὰ νὰ τοὺς σηκώνουν εἰς τὸν ὦρον
των καὶ νὰ τοὺς θάπτουν ἐκεῖθεν.

Τὴν 18 Ἀπρ. τὸ βράδυ πολλοὶ Τούρκοι ἔτρεξαν εἰς τὸ κάστρον.

καὶ ἰδοὺμασθαι νὰ ἔμβουν ἀπὸ παντῶν οἱ Πολῖται τότε ἐφοβήθησαν μήπως παρῇ ἡ Πόλις διότι δὲν ἦταν ἀκόμη ἐτοιμοὶ διὰ τέτοιον πόλεμον. ἀλλὰ μετὰ 6 ὥρων πόλεμον μὲ τὸ φεγγάρι ἐφυγαν οἱ Τούρκοι καὶ ἄφθουν 200 νεκροὺς. Χριστιανὸς δὲ κανεὶς οὐτ' ἐπληρώθη οὐτ' ἐσκοτώθη.

Ο ΚΑΤΑ ΤΑ ΥΨΩΜΑΘΕΙΑ ΘΑΛΑΣΣΟΠΟΛΕΜΟΣ.

Α' πρηνίου 20 ἓνα καράβι Πολίτικον μὲ τὸν Φλαντανέλα ναύκληρον ἔφερεν ἀπὸ τὴν Σικελίαν σιτάρη, καὶ 3 Γενοβέζικα φορτομένα διὰ λογαριασμόν τοῦ Κωνστ. σιτάρη καὶ ἄλλοι λαοὶ καὶ ἄλλα, ἤρχοντο εἰς τὴν Πόλιν ἐπειδὴ ἐφύσα Νότος, (ἐνῶ πρὸ ἡμερῶν ἐμποδίζοντο ἀπὸ τὸν καιρὸν εἰς τὴν Χίον.) Ἀλλ' ἡ ἀρμάδα τῶν Τούρκων τὰ εἶδεν ἀπὸ μακρὰ καὶ ἐσπρώθησαν ἀπὸ τὸ Μπεσίχ ταςι 150 καράβια καὶ ἐπρόφθασαν τὰ 4 χριστιανικὰ ἀμπρὸς εἰς τὴν Βλάχκα. ἔξαινα τότε ἔπαυσεν ὁ ἄέρας καὶ δὲν ἤμπορεσαν νὰ ἔλθουν εὐθύς κοντὰ, πλὴν μετ. ὀλίγον ἤλθαν κοντὰ καὶ ἤρχισαν νὰ πολεμοῦν μὲ κανόνια. ἤλθαν δὲ τόσον κοντὰ ὅπου οὐτε κινήτριά ἤμπορεῦσαν νὰ τραβήσουν. Ὁ καπετὰν πασὰς ἐκυνήγησε τὸ Πολίτικον καράβι καὶ τὸ ἐπίασε ἀπὸ τὴν πρίμην καὶ ἐσκάλεσε τὸ τασηγέλι τοῦ δυνάτη ὅπου τὰ δύο καράβια ἔμειναν κολητὰ, ἀπὸ δὲ τὰ πλάγια τὸ ἐπίπλεον καὶ ἄλλα Τουρκικὰ μεγάλα καράβια, τὰ δὲ λοιπὰ ἐπολέμουν μὲ τὰ 3 Γενοβέζικα. Τότε οἱ χριστ. μεταχειρίσθησαν τὸ ὕγρον πῦρ ἡ τοῦ μπαρλότα, καὶ ἔχυναν γεγάτα ἀργεῖα ἀπὸ αὐτὸ καὶ ἀφάνιζαν καράβια καὶ Τούρκους. Δύο ὥρας σχεδὸν ἐβαστοῦσεν ὁ πόλεμος ἰσομετρος, ἀλλὰ τέλος ἡ νίκη ἐδόθη εἰς τοὺς Χριστιανούς, καὶ ἐπολέμουν μὲ θάρρος, διότι Τούρκοι ἦταν πολλοὶ σκοτωμένοι.

Ὁ Σουλτάνος τότε ἐστέχετο ἔξω ἀπὸ τοὺς Ἑπτὰ κουλάδες καὶ ἔβλεπε τὴν ἀναξιώτητα τῆς ἀρμάδας του, τόσον δὲ ἐθύμωσεν ὅπου δὲν ἤμπορεῖ νὰ κρατηθῇ καὶ ἐξέχασε τὴν θέσιν ὅπου εὕρισκετο καὶ τὸ ἑαυτὸν του καὶ ἔτρεξε καθαλάρης εἰς τὴν θαλάσσαν καὶ ἐβράχη ὡς τὰ γόνατα, ὀπίσω του δὲ ἔτρεξαν καὶ ὅλοι οἱ φύλακές του. Τὸ κίνημα τοῦτο ἔδωκεν ὀλίγον θάρρος εἰς τοὺς Τούρκους ἀλλ' ὀλίγας στιγμὰς μόνον, διότι μετ' ὀλίγον ἐφυγαν εἰς τὸ Μπεσίχ τασικακῶς.

Τὰ δὲ 4 Χριστ. καράβια ἐπερίμεναν κοντὰ εἰς τὸ καστρον διότι ἐφοβοῦντο νὰ μὴ κτυπηθοῦν πάλιν ἀπὸ τοὺς Τούρκους· τὸ δὲ βράδυ ὁ Τρεβιζάνος καὶ ὁ Ζαχαρίας Γριῶνης ἐβγήκαν ἀπὸ τὸν λιμένα μὲ 2

κάτεργα καὶ ἐτράβησαν τὰ 4 καράβια κατὰ ἀπὸ τὸ κάστρον καὶ ἀνείξαντες τὴν ἄλυσον τὰ ἔφεραν μέσα μέ μουσιαν. Οἱ μὲν Τούρκοι ἔχουσιν 12.000 ἀνθρ. Χριστιανὰ δὲ ὀλίγοι ἐπληρώθησαν.

Τῇ ἐπευρίον 21 Ἀπρ. ὁ Σουλτ. μὲ 10.000 καθυλαρέους ὑπῆγεν εἰς τὸ Μπεσίικτασι διὰ νὰ ζητήσῃ λόγον ἀπὸ τὸν καπετὰν πασᾶτου. Τὸν ἐπρόσταξε δὲ νὰ ἐβγῇ ἔξω εἰς τὴν ξηρὰν καὶ τὸν ἔβρισεν οὕτως. Προδότη τῆς πίστεως καὶ τοῦ αἵθεντός σου! διὰ πόσον λόγον δὲν ἠμπούρεις μὲ τέσσα καράβια νὰ κυριεύσῃς οὔτε ἓνα ἀπὸ τὰ 4 ἐκεῖνα ὅπου ἐμποδίζοντο καὶ ἀπὸ τὴν γαλήνην, πῶς λοιπὸν θὰ κυριεύσῃς τὴν ἀρμάδα τῶν Πολιτῶν; Ὁ δὲ δυστυχὴς καπετὰν πασᾶς ἔλεγεν· Ἐφένι! εἶδες μόνος σου καὶ μὴ θυμῶνῃς τέσον, εἶδες ὅτι εἰς μόνον τὸ ἰδικόν μου καράβι ἐκυτώθησαν τόσοι Τούρκοι καὶ εἰς ὅλον τὸ δι-
 ἀστηρικ. τοῦ πολέμου τὸ τσεγκέλι μου δὲν ἄφησε τὸ καράβι τοῦ Κωνστ. εἶναι λοιπὸν φανερόν ὅτι οἱ ἀνθρωποὶ μου ἐσχετώθησαν. Σοῦ δέομαι λοιπὸν μὴ μὴ ὀργίζου. Ὁ Σουλτ. ἠθέλησε πρῶτον νὰ τὸν χιλᾶσῃ ἀλλ' ἐξηνύωσε καὶ τὸν ἔβγαλε μόνον ἀπὸ τὸ ἀξίωμα του καὶ τὰ ἐπάρχοντά του ἐμοίρσεν εἰς τοὺς Γενιτσαίρους, αὐτὸν δὲ ἐκ-
 τύπησεν 100 ζυλίας, καὶ ἓνας ἀλάτις τὸν ἐκτύπησε μὲ πέτραν καὶ ἔβγαλε τὸ μάτι του. Τόσον ἐκτύπησεν ὁ δυστυχὴς Μπαλτᾶ ὀγ-
 λους ὅπου ἐζητοῦσεν εἰς τοὺς δρόμους ἐκτεμνομένην!

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ (21 Ἀπρ.) ἐκρημίσθη ἓνας κευῖας εἰς τὸ Τόπ κασι, καὶ ἐν αὐτῇ Τούρκοι ἔκαμαν δύναμὸν τρέξιμον τοῦ λαοῦ ἐμβουν εἰς τὴν Πόλιν· ἀλλ' ὁ Σουλτ. ἦτον εἰς τὸ Μπεσίικτασι καὶ βουλευέτο δι' ἄλλα πράγματα· ὅθεν οἱ Πολῖται ἔλαβαν καιρὸν καὶ ἔφραξαν τὸ γα-
 λασμένον μέρας.

Οἱ ΤΟΥΡΚΟΙ ΠΕΡΝΟΥΝ ΔΙΑ ΞΗΡΑΣ ΚΑΡΑΒΙΑ Εἰς τὸν ΛΙΜΕΝΑ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ.

Ὁ Σουλτάνος ἔκαμιν εἰς τὸ Μπεσίικτασι πολερικὸν συμβούλιον, ὃ δὲ βεζίρης Χαλήλ πασας ἤρε πάλιν καιρὸν καὶ εἶχεν αἰτίαν τὴν ἀποτυχίαν τῆς ἀρμάδας, καὶ ἐμίλησε διὰ καλὸν τῶν Πολιτῶν. ἤγ-
 ουν νὰ σπῃκωθῇ ὁ πόλεμος νὰ γίνῃ εἰρήνη καὶ νὰ πληρώσων οἱ Πο-
 λιται εἰς τὸν Σουλτ. 70.000 φλωρία τὸν χρᾶνον, πρὸς ταῦτοις νὰ ἔ-
 λιται εἰς τὸν Σουλτ. 70.000 φλωρία τὸν χρᾶνον, πρὸς ταῦτοις νὰ ἔ-
 λη τὸ δικαίωμα ὁ Σουλτ. νὰ διορίζῃ τοὺς ἀξιωματικούς εἰς τὴν Πό-
 λιν. Ὁ Σέχης ὅμως ἄχ σμεσεδὶν ὁ ὁποῖος ἦλθε μὲ 20.000 δερβίσας
 ὁ Ζαγαγὸς καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὴν τῆς Χαλήλ καὶ ἡρᾶσαν

νά ἐκδηλοῦντο τὸν πόλεμον. ἀλλ' ἐφύτραιεν ἄλλη δυσχολία, δη-
λαδὴ πῶς νὰ περάσουν τὰ καράβια εἰς τὸν λιμένα τῆς Πόλεως, ἐ-
πειδὴ ἐκατάλαβαν ὅτι νὰ κτυπεῖν μόνον ἀποῤῥτην ξηρὰν δὲν φθάνη,
ἀλλὰ νὰ ἐμβουν ἀπὸ τὴν ἄλυσον ἥτον ἀδύνατον. Ἐν τῷ μεταξύ
ἰδῶθη ἡ ἰδέα εἰς τὸν Σουλτ. ἀποῤῥην Χριστιανὸν ὅτι νὰ περάσουν τὰ
καράβια διὰ ξηρᾶς.

Δοικόν ἐσίαζαν τὸν δρόμον καὶ ἀπὸ τὸ τὸ Δολμᾶ μπαξε ἀνέδυσαν
εἰς τὸ Σταυροδρόμι καὶ ἐπὶ τὸ Ὅκ μείδαν κατέβησαν εἰς τὸ Κασιμ-
πάσα. Ἐκαμιν δι' ὅλον τὸν δρόμον ὡσάν χανδάκι μὲ ξύλα στερεῖν,
καὶ ἀλειφαντὰ κιζάνια καὶ τὰ φαλάγγια μὲ βούτυρον, καὶ μέκατ-
ρακιέκια καὶ ἄλλας μηχανὰς ἐπέρασαν πρῶτον μὲν μικρά τινα κα-
ράβια χάριν δοκιμῆς, ἔπειτα δὲ καὶ μεγάλα, τὸ ὅλον 72. καὶ ὅλα
αὐτὰ ἔγιναν εἰς μίαν μόνην νύκταν ἀπὸ ἀναριθμητὰ χέρια]

Τὸ πρῶτ' ἄμα εἶδαν οἱ Πολῖται τὰ Τουρκικὰ καράβια μέσα ἐλυπή-
θησαν διότι ἔπρεπε νὰ στείλουν καὶ ἀντίκρυ εἰς αὐτὰ πολλοὺς ἀνθι-
ρώπους. ἤρχισαν δὲ νὰ σκέπτονται πῶς νὰ γλητώσουν ἀπὸ αὐτὰ,
πρὸ πάντων οἱ Βενετοὶ καὶ Γενδεῖοι ἤθελαν νὰ κάρουν τί μὲ τὰ κα-
ράβιά των. Ἐπειδὴ τὰ Χριστ. καράβια ἥτον κοντὰ εἰς τὴν ἄλυ-
σον ἐφροῦντο μὴ τὰ κτυπήσουν οἱ Τούρκοι διὰ μ.ᾶς ἀπ' ἔξω καὶ
μέσα, διὰ τοῦτο ἔστειλαν μικρὰ κατεργὰ εἰς τὸ Κουρσοῦμ μαγαζὶ
διὰ νὰ βλέπῃ τὰ κινήματα τῆς εἰς τὸ Ἀκροῖκτασι Τουρκ. ἀρμίδας

ΠΑΣΧΗΖΟΥΝ ΝΑ ΚΑΥΣΟΥΝ ΤΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΛΙΜΕΝΑ ΤΟΥΡΚΙΚΑ ΚΑΡΑΒΙΑ ΚΑΙ ΑΠΟΤΥΧΕΝΟΥΝ.

Α' πρῆλίου 26 ἐσυνάχθησαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Θεοτόκου τοῦ
Φόρου οἱ 12 σύμβουλοι τοῦ πολέμου (οἱ ὅποιοι ἦσαν Βενετοί,) καὶ
μετὰ πολλὰ ἐσυμφώνησαν νὰ καύσουν τὰ εἰς τὸν λιμένα Τουρκι-
κὰ καράβια κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον.

Ὁ Ἰάκωβος κόκος ἐπῆρε 2 καράβια μεγάλα καὶ ἰδὼς γύρωθεν
σάκκους γεμάτους βαμβάκι καὶ μαλλὶ διὰ νὰ μὴ περνοῦν αἱ μπάλες,
ὀπίσω ἀπὸ αὐτὸν ἦσαν ἄλλα 5 μικρότερα καράβια, καὶ εἰς ὅλα ἐμ-
πρὸς ἀπὸ μία βάρκα διὰ νὰ τραβᾷ, καὶ εἰς ὅλα εἶχαν πολλὴν πίσσα
μπαρούτι κ. τ. λ. καὶ ἤθελαν νὰ πέσουν ἑξαφνα τὴν νύκτα εἰς τὰ
Τουρκικὰ καράβια, καὶ βέβαια ἤθελαν τὰ καύσουν. Ἀλλ' οἱ Γενδεῖ-
οι τοῦ Γαλατᾶ ἐπρόδωσαν τὸ σχέδιον εἰς τοὺς Τούρκους! Ὁ Σουλτ.
κοκὸν εἶπ' ὅς τὸ ἔμπροσθον παρήγαγε τὰ καράβια νὰ προσέχουν.

Τὴν νύκτα λακόν τῆς 28 Ἀπρ. σκοτεινὰ χωρὶς φῶς ἐκίνησαν τὰ Χριστ. καράβια ἀπὸ τῶ Μπαλουκ παζάρι κατ' ἐπάνω εἰς τὰ Τουρκικὰ· οἱ δὲ Τούρκοι ἔχοντες τὴν εἰδησιν ἐπροφυλάττοντο. Ὁ Κόκκος μὲ τὸ ἑνα καράβι ἔτρεξε πρῶτος εἰς τὸ μέσον τῶν Τουρκικῶν, ἀλλ' οἱ Τούρκοι μὲ πολλὰς καννόνιας τὸ ἐτρύπησαν καὶ ἐβούλησε καὶ ἐχάθη αὐτὸς μὲ 18 ἀξιωματικούς καὶ 72 ναῦτας. τὸ ἄλλο καράβι δὲν ἐβλεπε τὰ γινόμενα ἀπὸ τῆ σκοτίας καὶ ἦλθε κοντὰ καὶ τὸ ἐτρύπησαν, ἀλλ' ἐπρόφθασε καὶ ἔφυγε μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα 5 κινυγούμενα.

ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ.

Ως τὴν πρώτην Μαΐου τίποτε ἄξιον λόγου δὲν ἔγινεν, ἀλλ' ἐπειδὴ αἱ τροφαὶ τῆς Πόλεως ὀλιγώστευσαν καὶ μὲ τὸ νὰ ἔκαμεν ὀλίγην διακοπὴν ὁ πόλεμος μερικοὶ στρατιῶται ἄφταν τὰς θέσεις των καὶ ὑπῆγαν νὰ εὗρουν τροφάς· ἀλλ' οἱ Τούρκοι εἶδαν τὰ ἀφύσκητα μέρη καὶ τρέξαντες ἔρριψαν τὰς διὰ σκέπην τῶν στρατιωτῶν τέντας καὶ φάθας. εὐθὺς μὲν οἱ Χριστ. τοὺς ἐδίωξαν καὶ ἐβαλαν ἄλλας, ἀλλ' ὁ Κωνσταντῖνος ἀδύρως πολλὰ μαθὼν δὲ τὴν αἰτίαν ἐπρόσταξεν ὅτι οἱ μὲν στρατιῶται γὰρ ἐτόκονται εἰς τὰ μέρη των οἱ δὲ γέροντες καὶ ἀδύνατοι νὰ τοὺς φέρουν τοὺς τροφάς.

Ἀναγκασθεὶς ἀπὸ χρήματα ὁ Κωστ. ἐπῆρε πολλὰ ἀσπίδια ἀπὸ τὰς ἐκκλησίας καὶ τὰ ἔχουσε μονέδα.

Μαΐου 8 οἱ Πολῖται ἐστήσαν 2 καννόνια εἰς τὸν Μπαλατὰ ἄνω εἰς τὸ κάστρον καὶ ἄρχισαν νὰ χτυποῦν τὰ Τουρκικὰ καράβια, ἀλλ' αἱ ζηρίαι ὅπου ἔκαμναν εἰς αὐτὰ ἀνάγκασαν τοὺς Τούρκους ν' ἀρχίσουν καὶ αὐτοὶ τοὺς καννοναῖς, ἀλλὰ δὲν ἔκαμαν τίποτε.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἐσταίλεν ὁ Κωστ. ἑνα καράβι μὲ Τουρκικὴν παντιέραν καὶ μὲ ναῦτας ἐνδурένους Τουρκικὰ, διὰ νὰ ἐπάγουν εἰς τὴν Ἀσπρεβάλασαν νὰ εὗρουν τὴν ἀρμάδα ὅπου ὑπιοχέθη νὰ στείλῃ ἡ Βενετία διὰ βοήθειαν τῆς Πόλεως. Ἀλλὰ μετὰ 20 ἡμέρας τὸ καράβι ἐγύρισεν ὀπίσω χωρὶς νὰ φέρῃ καμίαν ἰδησιν, καὶ γνωρισθὲν ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἐκυνιγῆθη, ἀλλ' ἐπρόφθασε καὶ ἐμδῆκε μέσα.

Μαΐου 5 οἱ Τούρκοι ἐβαλαν εἰς τὸ ὑψωμα τοῦ Σταυροδρομίου μεγάλα καννόνια καὶ ἐκτύπουν τὰ καράβια ὅπου ἦταν κοντὰ εἰς τὸν ἑλυσσόν, καὶ τρυπήσαντες ἑνα τὸ ἐβούλησαν! αὐτὸ ἦτον τῶν Γενδεῖων τοῦ Γαλατῆ φορτομένον πραγματείας ἀξίας 12,000 Βενετικῶν φλωρίων, καὶ ἐπὶ τῆς αὐτοῦ ὅλοι οἱ βαθροὶ του. Οἱ Παλατιανοὶ κρημανεῖς

ἦσαν εἰς τὸν Σουλτ. διατί ἐνθ' ἦσαν φίλοι τοὺς ἐξημίωσαν, ὁ δὲ Σουλτ. εἶπεν ὅτι δὲν ἐγνώριζε πῶς ἦτον ἰδικόν των, ἀλλὰ νὰ περιμένουν νὰ πάρῃ τὴν Πόλιν καὶ νὰ τοὺς πληρώσῃ.

Τὰ δὲ καράβια ὅπου ἐφύλαγαν κοντὰ εἰς τὴν ἄλυσσον ἐπαυθὴ τὰ ἐπῆσαν πολὺ αἱ μπάλοι τοῦ Σταυροδρομίου, ἔλυσαν τὴν ἄλυσσον καὶ ἐτραβήχθησαν κοντὰ εἰς τὸν Γαλατᾶ· ἀλλὰ τὴν 11 Μα. μὲ τὸ ἐπαυθεν ὁ κανονοβολισμὸς ἦλθαν πάλιν κοντὰ εἰς τὴν ἄλυσσον.

Μα. 7 τὸ βράδυ 50,000 Τούρκοι ἐδοκίμασαν νὰ ἔρβουν εἰς τὴν Πόλιν, καὶ ἐκαυσαν τὴν κεντροπόρτα ποὺ εἶναι κολητὴ εἰς τὸ Τεκίρ σεράϊ· ἀλλὰ μετὰ 8 ὥρων πόλεμον ἔχασαν πολλοὺς καὶ ἔφυγαν τὴν δὲ πόρτα εἰς Χριστ. ἔκτισαν μὲ ντουβάρη.

Μα. 12 πάλιν 50,000 Τούρκοι ἐδοκίμασαν νὰ ἔρβουν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ Τεκίρ σεράϊ, ἀλλ' ἐδιώχθησαν νικημένοι.

Μα. 14 οἱ Τούρκοι ἔφεραν τὰ καννόνια ἀπὸ τὸ Σταυροδρόμι εἰς τὸ Χάσκισι, καὶ ἐκτυπύσων τὴν Πόλιν κατὰ τὸ Αἰβασαρί· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ δὲν ἐφέλησαν, καὶ τὰ ἔφεραν πάλιν ἀντίκρυ εἰς τὸ Τόπκαπι. διὰ τοῦτο καὶ οἱ Πολῖται ἔβαλαν ἐκ αὐτῶ τοῦ μέρους 300 Ἰταλοὺς ἀρματωμένους μὲ καλὰ τουφέκια.

Μα. 16 ἦλθαν κοντὰ εἰς τὴν ἄλυσσον μερικὰ καράβια ἀπὸ τοῦ Λίπης-σίκτασι χωρὶς παντέρας, οἱ δὲ Χριστ. δὲν τὰ ἐγνώριζαν, ἀλλ' ὅταν ἔρχισαν τὰ καννονοβόλουν τὰ ἐγνώριζαν καὶ τὰ ἐδιώκουν.

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΚΑΜΝΟΥΝ ΤΗΟΓΕΙΟΤΕ ΔΙΟΚΙΟΥΣ ΔΙΑ ΝΑ ΑΝΑΘΟΔΟΥΡΗΣΟΥΝ ΤΟ ΚΑΣΤΡΟΝ.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἔφεραν οἱ Τούρκοι ἀπὸ τὴν Σεφείαν λαγοῦ-
μοσχέπτας καὶ ἄρχισαν νὰ κάμουν λαγοῦμια διὰ νὰ βάλλουν
μπαρούτι νὰ κρημνίσουν τὸ κάστρον. Τὸ πρῶτον λαγοῦμι ἐγένεν εἰς
τὸ Ἐγρί κκι, καὶ εἶχε μάκρος μισὸν μίλιον φραγκικόν, εἶχαν δὲ ἔλ-
θουν κάτω ἀπὸ τὰ θεμέλια τοῦ κάστρου, ἀλλ' εἰ στρατιώται τὸ ἐ-
κατάλαβαν καὶ τὸ εἶπαν τὸν Χωνοτ. ὁ ὅποιος ἔβαλε τὸν Γιάντην
(ὅπου ἦτον τέγγη του,) καὶ μὲ πολλοὺς ἀνθρ. ἔσκαψεν εἰς πολλὰ
μέρη καὶ ἤρθε τὸ λαγοῦμι, καὶ ἔκαυσαν τὰ ξύλα καὶ ἐσκοτύσαν
τοὺς ἐργάτας. Μαΐου 20 ἤρσαν καὶ ἄλλο λαγοῦμι κοντὰ εἰς τὸ πρῶ-
τον καὶ ἔκαυσαν τοὺς ἐργάτας καὶ Τούρκους. Μα. 22 ἤρσαν ἐκεῖ
κοντὰ ἄλλα 2, εἰς τὸ ἐκεῖ ἔκαυσαν ὀλίγους Τούρκους, εἰς δὲ τὸ ἄλλο
ἔκαυσαν τοὺς ἐργάτας. Μα. 23 ἤρσαν καὶ ἄλλο, ἐπύσαν δὲ 2 ζῶντας

ἐργάτας καὶ κόψαντες τὰ κεφάλια τῶν τὰ ἐπέταξαν ἔξω ἀπὸ τῆς Πόλιν. **Μα. 24** ἦσαν καὶ ἄλλο ὅπου ἀνδρὲς εὕρισκετο ἤθελε φέρη κακακέν, διότι εἶχαν ἔλθῃ **10** πόδας μέσα ἀπὸ τὸ κάστρον! Τὴν **25** ἦσαν καὶ ἄλλο. Καὶ ἀπὸ τότε ἄφησαν τὸ σκάψιμον ὡς ἀνωφαλός.

Η ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΓΡΙ ΚΑΠΙ ΕΛΕΠΟΛΙΣ ΣΥΛΙΝΟΝ ΚΑΣΤΡΟΝ.

Μ αΐου **18** ἄρα ἔφεξεν οἱ Πολῖται ἐκπάσθσαν ὅταν εἶδαν μίαν μεγαλωτάτην μηχανὴν ἔξω ἀπὸ τὸ Ἐγρί καπι, τὴν ὅποιαν ἔκαμαν οἱ Τούρκοι τὴν νύκτα εἰς **4** ὥρας ὅπου οἱ Πολῖται δὲν τὴν ἔκαμαν εἰς ἓνα μῆνα. Αὕτῃ ἰστέκετο **10** περίπου πόδας μακρὰν ἀπὸ τὸ χανδάκι τῆς Πόλεως, ἦτον ὑψηλὴ καὶ ὁμοιάζεν ὡς μέγας ξύλινος κουλᾶς, ἦτον δὲ σκεπασμένη ἀπὸ παντοῦ μὲ δέρματα βοδίνων βουβαλίων καὶ καμήλων, καὶ ὡς τὴν μέσιν γεμάτη χύμα, εἶχε δὲ σκάλας ἀπὸ παντοῦ διὰ τὴν ἀναβνοκαταβαῖον οἱ στρατιῶται, εἶχε δὲ καὶ **3** θύρας ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Πόλεως, καὶ δρόμον σκεπαστὸν ἕως τὰς τέντας τῶν Τούρκων. ἀνέβασαν δὲ εἰς αὐτὴν καννόνια καὶ ἄλλας μηχανάς, ἦτον δὲ ὑψηλωτέρα ἀπὸ τὸ ἔξω καστρότοιχον. Τὰ δὲ ἔργα πᾶς ἦσαν φητά, διότι εἰς μίαν ἡμέραν ἔργαζε τὸ ἔμπροσθεν αὐτῆς ντουβάρι, ἓνα κουλᾶν, καὶ ἔργαζε τὸ χανδάκι πέτρας.

Τὴν νύκτα οἱ μὲν Τούρκοι ἔφυγαν διὰ νὰ εἰσέλθωσι καὶ τὴν αὖριον. ὁ Κωνσταντ. δὲ καὶ ὁ Ἰουστιανὸς μὲ μετὰ αὐτὸν προσπάθειαν καὶ πολλοὺς ἀνθρώπους ἔφραξαν τὸ χαλασμένον μέρος, ἐστίριξαν μὲ μηχανὰς τὸν κουλᾶν, καὶ ἔκασσαν τὴν μηχανὴν τῶν Τούρκων. ὅπου τὸ πρῶτον ἐνόμιζες πῶς τίποτε δὲν εἶχεν ἐκεῖ.

Οἱ Τούρκοι πρὶν ἐβγῇ ὁ ἥλιος ὑπῆγαν νὰ εὑρουν τὴν μηχανήν των, ἀλλ' ἐθαύμασαν διότι δὲν ἦσαν τίποτε. καὶ ὁ Σουλτ. ἔβη. γούσεν ὅτι ἀν τοῦ τὸ ἐμβαλῶναι ὅλοι οἱ προφῆται δὲν ἤθελε πιστεῦσθαι ὅτι οἱ γὰρ οὐράδες ἤθελαν κάμει εἰς μίαν νύκτα τόσα μεγάλα ἔργα. καὶ ἄρχισε νὰ φοβῆται μήπως δὲν τελειώσῃ τὸν σκοπὸν ὅπου εἶχε.

Η ΚΑΤΑ ΤΟ ΧΑΣΚΙΟΙ ΓΕΦΥΡΑ.

Μ αΐου **19** οἱ Τούρκοι ἔφεραν **1000** βαρέλια μελάλα καὶ τὰ ἔδεσαν δύο, δύο εἰς πλάτος, καὶ **500** εἰς τὸ μᾶκρος, καὶ ὅτρυναν ἐπάνω σκελίδας, καὶ ἔκτισαν γεφύρι. **3** πηχες φάρδος καὶ **500** μακροῦς

ἔκ τοῦ Χάς κιθὶ εἰς τὸ Ἀρβίσαρ, τὸσον στερεὸν ὅπου κανονδίων μὲ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ ἠμποροῦσε νὰ περάσῃ.

Μα. 21 ἐσηκώθη ἡ Τουρκικὴ ἀρμάδα ἀπὸ τὸ Μπεσίχ τασι καὶ ἔλθε σιμὰ εἰς τὴν Πόλιν μὲ ὄργανα καὶ φωνὰς. τότε οἱ Πολῖται μὲ τὸ κινδυνολύπημα τῶν καμπάνων εἰδοποιήθησαν ὅλοι καὶ ἔτρεξαν εἰς τὰς βέσεις των. ἀλλ' οἱ Τούρ. ἡ ἐφοβήθησαν ἡ ἐφοβήρισαν καὶ δὲν ἔκαμαν τίποτε ἀλλ' ἔφυγαν ὀπίσω.

ΥΣΤΕΡΙΝΟΝ ΜΥΝΙΜΑ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ.

Μ ὅλον διὰ τὸ κάστρον ἦτον παντοῦ χαλασμένον, πολλοὶ κουλάδες ριχθέντες, καὶ ὅλα ἔτοιμα διὰ νὰ ἔμβουν οἱ Τούρκοι ἀπὸ παντοῦ. ὁ Σουλτάνος ὅμως ἠθέλησε νὰ βεβαιωθῇ τί γνώμην εἶχαν οἱ Πολῖται, καὶ ἄλλο ἔπειδ' ἔτιμα τὸν Κωνστ. ἔστειλε μυνίστρον τὸν γαμβρόν του Ἰσμάηλ Χαμζήν, νὰ εἰπῇ τὸν Κωνσταντ. τὴν ὑστερινὴν ἀπόφασιν, δηλαδὴ· Ἐπειδὴ εἰς τὸ ἔγγραφον πόλεμος εἶν' ἀνωφελὲς νὰ λυτρώσῃ τὴν Πόλιν, διὰ νὰ μὴ γυθῇ αὐτὰ ὡς Κωνσταντίνε! νὰ πάρῃς τοὺς μεγιστάνας καὶ τὰ πράγματα σου μὲ τὰ καράδια, καὶ νὰ φύγῃς ἀπὸ τὴν Πόλιν, καὶ νὰ ὑπάγῃς ὅπου θέλῃς ἐλεύθερος, μὲ εὐχαριστήσιον μου σὲ ἀφίξω νὰ βασιλεύῃς εἰς τὸν Διωρέα, τοὺς δὲ ἀδελφοὺς σου τοὺς δίδω ἀλλεὺς τόπους νὰ ἐξουσιάζουν. Καὶ ἂν ἔτσι μὲ δώσῃς τὴν Πόλιν δὲν θέλω παρά τιν' ἀνέγα. Πλὴν ὁ γενναῖος Κωνσ. ἐπροτίμισε καλῆτερα νὰ ἀποθάνῃ πολεμῶν μὲ δόξαν, παρὰ νὰ ζήσῃ καὶ νὰ κατηγορεῖται πάντα. ἄλλα καὶ κανεὶς δὲν ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν του περὶ παραδόσεως. λοιπὸν ἐμύνισαν εἰς τὸν Σουλτ. ταῦτα. Ἐὰν θέλῃς νὰ ζήσομε καλῶς καὶ μὲ τὸν πατέρα σου καλῶς ἐστί, δηλαδὴ ἐγὼ ἐδῶ καὶ σὺ εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν, ἔχε δὲ καὶ ὡς διὰ καὶ ὅσα μέρη ἤρπασες ἀπὸ ἡμᾶς ἀδίκως, καὶ ὦρα σου καλῇ. Τὸ δὲ νὰ σὲ δώσω τὴν Πόλιν, δὲν εἶναι οὔτε εἰς τὸ χέρι μου οὔτε εἰς ἄλλου τινός, διότι ὅλοι ἔχουμε μίαν γνώμην νὰ ἀποθάνομε πολεμοῦντες καὶ νὰ μὴ λυπηθῶμε τὴν ζωὴν μας.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΤΟΥ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ.

Ο ταν ἐγύρισεν ὁ Ἰσμάηλ εἰς τὸν Σουλτάνον τὸν ἐβεβαίωσεν ὅτι δὲν πρέπη νὰ ἐλπίζῃ θεηματικὴν παράδοσιν τῆς Πόλεως. Ὅθεν ὁ Σουλτ. ἐκήρυξεν εἰς ὅλον τοῦ τὸ στρατὸν μαζὶ τῇ 29 Μαΐου ὅτι

πολεμήσουν διὰ νὰ ἔμβουν εἰς τὴν Πόλιν ἀπὸ παντοῦ, καὶ διὰ νὰ τοὺς ἐγκαρδιώσῃ τοὺς εἶπεν ὅτι αὐτοὶ μὲν νὰ πάρουν ὅλους τοὺς θυ-
σχυροὺς τῆς Πόλεως, εἰς δὲ Σουλτ. ν' ἀφήσουν μόνον τὰ κτίρια.

Ἡ ὑπόσχεσις αὕτη ἐπροξένισε μεγάλην χαρὰν εἰς τοὺς Τούρκους, καὶ τὴν νύκταν ἀνάβαν φωταυχσίας παντοῦ ὅπου ἡ Πόλις ὁ Ἰαλα-
τᾶς καὶ ἡ θάλασσα ἐφεγγαν τόσον ὅπου οἱ Πολῖται κατὰ πρῶτον ἐ-
νόμισαν ὅτι οἱ Τούρκοι ἐκαίγοντο, ἀλλ' ἀπὸ τὰς φωνὰς καὶ τοὺς
χοροὺς ἐγνώρισαν ὅτι ἀπ' ἐμπρὸς πανηγυρίζουν οἱ ἀσεβεῖς τὴν νίκην
των. Οἱ δὲ δεξιόσαι ἔτρεχαν παντοῦ χορεύοντες καὶ ἐγκαρδιόνον-
τες Ἀγαρινούς, τάζοντές τοὺς τὰ ἀγαθὰ τοῦ Παραδείσου.

Οἱ δὲ ἐν τῇ Πόλει Χριστιανοὶ ἐτρόμαξαν καὶ ἄρχισαν νὰ παρα-
καλοῦν τὸν Θεόν, καὶ ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας των μετελάν-
θαιναν, καὶ ἠτοιμάζοντο πρὸς θάνατον ! Ὁ δὲ Τουρτιανὸς ἐδιπλα-
σίασε τὴν τόλμην του καὶ παρεκίνησεν ὅλους τοὺς στρατιώτας νὰ
ισάζουν ὅλα τὰ χαλασμένα μέρη τοῦ καστρου. Ἐξήγγισεν δὲ καὶ με-
ρικὰ καννόνια ἀπὸ τὸν Νοταρᾶ διὰ νὰ δυναμώσῃ τὸ μέρος του, λέ-
γων ὅτι κινδυνεύει περισσότερον ἀπὸ τοῦ Νοταρᾶ. ἀλλ' ὁ Νοταρᾶς
δὲν τὸν ἔδωκε, διὰ τοῦτο ἐμάλυνεν καὶ ὑβρίσθησεν· ἀλλ' ὁ Κωνστ.
τοὺς κούχασε λέγων ὅτι εἶναι καὶρός νὰ συγγυρίσωμε καὶ τοὺς ἐχ-
θρούς μας καὶ ὄχι νὰ μελάνομεν.

Ἄν καὶ κατὰ πρῶτον ἐχάρισαν οἱ Τούρκοι διὰ τὴν προκήρυξιν,
ἤρχισαν ὅμως νὰ φοβοῦνται μήπως δὲν κατὰβῶσιν νὰ πάρουν τὴν
Πόλιν, διότι εἰς τὸ μέσον των ἔτρεχαν λόγοι ὅτι, Οὐγγαρίκιον
στράτευμα καὶ Βενετικὴ ἀρμάδα θὰ ἔλθουν εἰς βοήθειαν τῆς Πόλεως,
καὶ τότε ἦτον ἀδύνατον νὰ τὴν πάρουν. Ἐκαμὸν λοιπὸν συμβου-
λιον, ὃ δὲ Χαλήλ πασας κύρε πάλιν καιρὸν καὶ ἐπάσχηζε νὰ κατα-
πίσῃ τὸν Σουλτάνον ν' ἀφήσῃ τὴν Πόλιν ἐλευθέραν. Ἄλλὰ καὶ αὐ-
τὸς ὁ Σουλτ. ἄρχισε νὰ φοβῆται, καὶ ἤθελε συμφωνήσῃ εἰς τὴν γνώ-
μην τοῦ Χαλήλ· ἀλλ' ὁ Ζαγανὸς ὁ Τουραχὰν καὶ ἄλλοι εἶπαν ὅτι
πρέπη νὰ κυριεύσουν τὴν Πόλιν πρὶν ἔλθῃ βοήθεια.

Ὁ δὲ Χαλήλ τὴν ἰδίαν νύκταν ἐμύνισε τὰ πάντα εἰς τὸν Κωνστ.
καὶ τὸν παρακίνησεν νὰ νὰ ὑπομένῃ μὲ ἀνδρείαν, διότι ἡ τύχη τοῦ
πολέμου εἶναι ἀβεβαία.

Τόσον ἦτον το ἐξωτερικὸν καστρότοιχον χαλασμένον ὅπου δὲν ἤμ-
ποροῦσαν οἱ Πολῖται νὰ σταθοῦν, ὅθεν ἤφθασαν αὐτὸ καὶ ἤλθαν εἰς τὸ
μέσα, λοιπὸν δὲ εἶχαν τόπον νὰ ἐβγουν ἐξω ἀπὸ τὴν Πόλιν. τότε

μερικοί γέροντες εμφανίσαν ὅτι κοντὰ εἰς τὸ Τεκύρ σεράϊ εἶναι μία θύρα μικρὴ κτισμένη, λοιπὸν τὴν ἀνοίξαν καὶ ἔβγεναν ἔξω καὶ ἐκνήγουν τοὺς Τούρκους. Αὐτὴ ἐλέγετο Κερκόπορτα, καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἐπειτα ἐβῆκαν οἱ Τούρκοι εἰς τὴν Πόλιν ὡς θὰ εἰποῦμε.

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΑΛΩΣΕΩΣ.

Μ αΐου 28 (παραμονὴ τῆς ἀλώσεως,) καὶ Τούρκοι καὶ Χριστιανοὶ ἐτοιμάσθησαν διὰ τὸν ἀπὸ παντοῦ πόλεμον. Ὁ Σουλτάνος ἐπρόσταξε νὰ ἐτοιμασθῶν ὅλοι, καὶ τὰ μὲν εἰς τὸ Μπεσίκτασι καράβια ἐπρόσταξε ν' ἀραδιασθῶν ἀπὸ τὸ Σεράι μπουργουὺ ὡς τὰ Ἰψωμθεσια, τὰ δὲ εἰς τὸ Χασίμ πασα ἀπὸ τὸν Μπαλατὰ ὡς τὸ Ζιντάν καπι. τὸ δὲ στράτευμα τῆς ξηρᾶς ἐπρόσταξε ν' ἀραδιασθῇ ἀπὸ τὸ Αἰθασαρί ὡς τοὺς Ἑπτὰ κουλάδες. Ἐκαμν δὲ καὶ 2000 σκάλας διὰ νὰ ἀνέβουν εἰς τὸ κάστρον, καὶ τὰς ἐμοίρασαν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ δὲ καννονεβολισμὸς τῆς ἡμέρας ταύτης ἐβάστασεν ὡς τὰς 10 ἡμέρας. Ἐπειτα, ἔπαυσεν καὶ ἡσύχασαν ὅλοι.

Ὁ δὲ Κωνστ. μὲ τὸν Ἰουστινιανὸν ἐπύργαν παντοῦ καὶ ἐνεφύχωναν τοὺς στρατιῶτας μὲ τοὺς λόγους τῶν, ἀλλὰ καὶ ὅλοι ἔτρεξαν εἰς τὰς θέσεις τῶν μὲ προθυμίαν ἐνὶ ἐλπίδι τῆς θὰ νικηθῶν, ἀλλ' ἡ Πίστις καὶ ἡ Πάτρις τοὺς ἔκαμν νὰ ἀνταρτῶν τὸν θάνατον.

Τὴν δὲ Νύκταν ἐκείνην εἶναι ἀδύνατον νὰ τὴν παραστήσῃ κανεὶς μὲ τὸ κονδύλι !!! Ὅλους τοὺς ἐκυρίευσεν ἡ ἀπελπισία, παντοῦ κλαυθοὶ καὶ ὀδυροὶ ! Αἱ ἐκκλησίαι ἐγέμησαν γυναικας παιδία γέροντας καὶ κάθε ἡλικίας καὶ τάξεως. Οἱ δὲ ἱερεῖς ἔκαμνν δεήσεις καὶ παρακλήσεις εἰς τὸν Θεόν καὶ τὴν Θεοτόκον, ἀλλ' ἡ θεία χάρις εἶχε φύγη ἀπὸ τὴν Πόλιν ! Ὅλοι ἀπελπισμένοι ἐσυγχώρουν ἕνας τὸν ἄλλον ἐξομολογοῦντο καὶ μετελάμβαναν.

Ὁ Κωνσταντῖνος μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τοῦ παλατίου τὰ μεσάνυχτα ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἀγίαν Σοφίαν καὶ ἐξομολογήθη ἐμπρὸς εἰς ὅλους, καὶ ἐκῆρε συγχώρησιν ἀπὸ ὅλους καὶ ἐκοινώνισεν τὰ Ἀχραντα Μυστήρια, εἰς τὸ μέσον πλήθους ἀνθρώπων ὅπου ἔκλαιαν καὶ ἐσπάραν τὴν καρδίαν. Μετὰ ταῦτα ὑπῆγε διὰ ὑστερινὴν φορὰν εἰς τὸ Παλάτι καὶ παρεκάλεσεν ὅλους τοὺς συγγενεῖς καὶ δούλους του νὰ τὸν συγχωρίσουν· τότε ὅλοι τοῦ Παλατίου ἐπνίγοντο εἰς δάκρυα συλλογιζόμενοι ὅτι θὰ χάσουν ὄχι μόνον τὸν Βασιλέα, ἀλλὰ καὶ τὴν Βασιλείαν, καὶ τὰ ἀξιώματα καὶ τὰ πάντα !!!

Ο ΥΣΤΕΡΙΝΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ.

Ε' ξημεράνοντας ἡ 29 Μαΐου τὰ μεσάνυχτα ἐδοῦσαν οἱ Τούρκοι ὅλα τὼν τὰ φῶτα διὰ ν' ἀναπαυθῶν ὀλέγον.

Ὁ δὲ Κωνστ. ἐβγήκεν ἀπὸ τὸ παλάτι μετὸν μυστικόντου Γεώργιον Φραντζήν καθολογίει δὲ νὰ παρατηρήσουν τὸ κάστρον καὶ τοὺς κουλάδες ἂν φυλάγονται καλῶς· ὅλα δὲ ἦταν καλὰ φυλαγμένα, καὶ αἱ θύραι κλεισταὶ μετὰ στρατιῶτας φυλαγόμεναι. Ὅταν δὲ ἤλθον εἰς τὸ Ἐγρί καπι ἐκαβαλίκευσαν καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸν κουλάν, ἐκεῖ ἤκουσαν ἔξω φωνὰς καὶ θόρυβον ἀνθρώπων, καὶ ἐρωτήσαντες ἔμαθον ὅτι ὄλην τὴν νύκταν ἀκολουθοῦσαν αἱ φωναὶ, διότι οἱ Τούρκοι ἔφεροναν κοντὰ τὰ διὰ τὸν πόλεμον χρειζόμενα. Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἄρχισαν καὶ τὰ καράβια νὰ περιτριγυρίζουν τὴν Πόλιν.

Ἡ ὥρα 7 τῆς νυκτὸς δευτέρα φωνὴ τῶν πεταινῶν ἄρχισεν ὁ πόλεμος χωρὶς σημεῖον. Ὁ Σουλτ. ἐμοίρασε τὰ στρατεύματά του εἰς 3 κόμματα, εἰς τὸ πρῶτον ἔβαλε τοὺς ἀδυνάτους τοὺς νεοφερμένους καὶ τοὺς γέροντας, εἰς τὸ δεύτερον ἔβαλε τοὺς ἀτάκτους (πασιποζούκιδες) καὶ εἰς τὸ τρίτον ἔβαλε τοὺς Γενταάρους.

Καὶ πρῶτον μὲν ἐκτύπησε τὸ πρῶτον κομμα, ἀλλ' οἱ Χριστιανοὶ τοὺς ἐνίκησαν, καὶ ἔρριψαν τὰς σημαίας, καὶ πλῆθος ἐσκότωσαν, μετὰ τούτους, τοὺς ἀτάκτους καὶ μπουρλοποῖ· ὅσοι δὲ ἐπύσαν ὑπὸ τοὺς ἐσκότωναν οἱ ἄλλοι Τούρκοι. Τὸ δεύτερον κομμα ἔτρεξεν εἰς τὸ Ἰσπ καπι μετὰ φωνὰς, νταβούλια, καὶ ζουρνάδες, ἀλλ' οἱ Χριστ. τοὺς ἐδίωξαν ἀπὸ τὸ κάστρον, τοὺς ἔρριπταν καὶ ἐσκότωναν πλῆθος. Τότε ὁ Σουλτ. εἶπε τοὺς Γενταάρους καὶ ἔτρεξαν.

Ἐνῷ ὁ πόλεμος ἀναπτεν αἱ ἐκκλησίαι ἐγέμνησαν γυναῖκας καὶ παιδία, καὶ γονατιστὶ ἐδέοντο τὸν Θεὸν καὶ τὴν Θεοτόκον. ὅλων δὲ τῶν ἐκκλ. αἱ καμπάναι ἐκτύπουν τὸ κινδυνεύκημα. Ἔτσι ἀκολουθεῖ ὁ πόλεμος ὡς τὸ πρῶτ' τὸ περισσότερον εἰς τὸ Ἰσπ καπι ὅπου ὁ Κωνστ. ἐπολέμει μετὰ ἀνδρείαν καὶ ἡ παντίερα τοῦ ἐκκαταστῆσεν εἰς τὸν ἀέρα. Ὁμοίως καὶ ὁ Ἰουστιανὸς καὶ παντοῦ οἱ ἀρχηγοὶ ἐφάνησαν ἄξιοι εἰς τὰς θέσεις των.

Τὸ πρῶτ' μία μπάλα τοῦ μεγ. καννονίου ἐκρήμνισεν ἓνα μέρος τοῦ κάστρου ὅπου ἔσπεσαν οἱ Βενετοί, καὶ ἔτρεξαν ἀμέτρητοι Τούρκοι καὶ 300 περίπου ἀνέβησαν εἰς τὸ ἔξω ντουβάρ, ἀλλ' οἱ Χριστ. τοὺς ἐκρήμνισαν. Ἄλλη μία μπάλα τοῦ μεγ. κανν. ἐκρήμνισεν ἄλλο μέρος.

τοῦ κάστρου, καὶ εἰς ἓνα κάρτε τὸ μεταξὺ τῶν καστροποιχῶν περι-
βόλι ἐγένετο Τούρκους ὡς 70.000, οἱ δὲ Χριστ. ἀπὸ τοὺς κουλάδες
καὶ τὰ παράθυρα μὲ διαφόρους τρόπους ἐσκότωσαν ἀμετρίτους· οἱ δὲ
Τούρ. ἐπάτουν ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου τὸν ὦμον διὰ ν' ἀναβῶν εἰς τὸ μέ-
σα ὑψηλὸν ντουβάρι πλὴν ἦσαν ἀδύνατον νὰ γίνῃ.

Ἀπὸ δὲ τὴν θάλασσαν ἐπολέμουν μὲν οἱ Τούρκοι δυνατὰ πλὴν τί-
ποτε δὲν ἔκαμαν.

Οἱ στρατιῶται τοῦ Ἑγρί καπι εἶχαν ἀρχήσουν νὰ νικῶνται ὅταν
ὁ Παλαιολόγος καὶ ὁ Κατακουζηνὸς ἐφθασαν μὲ τοὺς 700 τοιν καὶ
ἐδίωξαν τοὺς Τούρκους. Τοῦτο ἰδὼν ὁ Κωνστ. ἐνεβάβρυγε τοὺς στρα-
τιώτας καὶ εἶπε· « Συστρατιώται καὶ ἀδελφοὶ σταθῆτε μὲ ἀνδρεί-
αν σὰς παρακαλῶ διὰ τοὺς οἰκτιρμούς τοῦ Θεοῦ! ὅτι βλέπω τὸ
πλήθος τῶν ἐχθρῶν ἀρχίζει νὰ νικᾶται, οἰκῶν διασκορπίζονται καὶ
δὲν ἔρχονται μὲ τάξιν, καὶ ἐλπίζω εἰς τὸν Θεὸν ἡ νίκη νὰ εἶναι ἰδι-
κὴ μας. Λοιπὸν ἀδελφοὶ χαίρετε, ὅτι δὲν θὰ στεφανωθῇται μόνον
ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν Θεόν, αὐτὸς πολεμεῖ μαζὶ
μας διὰ τοῦτο ἔπαισε φόβος εἰς τοὺς Τούρκους » Ταῦτα δὲ ὅταν ἐλε-
γεν ὁ Κωνστ. ἐκλήρωθη μὲ σάκτον, ὁ Ιωαννιανὸς εἰς τὸ χεῖρ, καὶ ἀ-
πὸ τὸν πόνον ἄφισε τὴν θέσιν του καὶ ἔβυγεν εἰς τὸν Γαλατὰ διὰ
νὰ δώσῃ τὴν πληγὴν τῇ ἐν τῷ Κωνσταντίνῳ τὴν παρέχεται νὰ μὴ φύ-
γῃ. μετὰ δὲ τὴν ἀλωσὴν ὑπῆλθεν εἰς τὴν Ἄϊον καὶ ἀπέθανεν ἀπὸ
τὴν λύπην του διότι μστενοχρεῖ.

Ἐξ αἰτίας τῆς φυγῆς αὐτοῦ ἐγέλασαν ἡ βρέξις τῶν Γενεβέζων, ὁ
δὲ Κωνστ. προσπαθοῦσε νὰ τοὺς ἐμψυχώσῃ. Οἱ Τούρκοι ὅμως ἰδόν-
τες τὴν λογοτριβὴν ἔτρεξαν εἰς τὸ κάστρον. ἓνας δὲ Γενίτσαρης Χα-
σάνης ἀπὸ τὸ Λωπάδιον, ὑψηλὸς καὶ ἀνδρείος, ἔτρεξεν εἰς τὸ μέρος
ὅπου εἶδε τὴν ἀταξίαν, ἀλλ' οἱ Χριστ. ἐσκότωσαν 18 ἀνθρώπους του
ὁ Χασ. ὅμως ἔτρεχεν ἐμπρὸς καὶ κατῴρθησε ν' ἀνέβῃ εἰς τὸ κάστρον
καὶ μὲ αὐτὸν ἀνέβησαν καὶ ἄλλοι, εἰς αὐτὸ τὸ μέρος ἦσαν πολλοὶ
Χριστ. ἀλλὰ δὲ ἠμπόρουν νὰ ἐμποδίσουν τοὺς Τούρκους, ἀλλ' ὁ πό-
λεμος ἀναφῆν ἐπάνω εἰς τὸ κάστρον· ὁ Χασάνης μὲ πέτρας ἐρρίφθη
κάτω ἀπὸ τὸ κάστρον, καὶ πάλιν ἐσηκώθη εἰς τὰ γόνατα
καὶ χτυπιεῖς ἀπὸ παντοῦ ἀπέθανεν. ὁμοίως καὶ οἱ ἄλλοι ἐρρίφθησαν
καὶ ἐσκοτώθησαν.

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΕΜΒΑΙΝΟΥΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΚΑΙ ΦΟΝΕΥΕΤΑΙ Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ.

Παντού ὁ πόλεμος ἐγένετο πεισματώδης, καὶ οἱ Τούρκοι ἐρρίποντο καὶ ἐσκοτώοντο. Ἀλλὰ ὁ Τούρκος κατὰ διστολίαν ἤρπεν ἀφύλακτον τὴν Λερκόπορτα (ὅπου φαίνεται εἰς τὰ μνηματα τοῦ Ἐγρί καπι,) ἀπὸ αὐτὴν ἐμβῆκαν καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ κάστρον καὶ ὑπήγεναν κατὰ τὸ Ἐδρινέ καπι, ὅπου δὲ ἐφαίνοντο αὐτοὶ ἔθαναν ἀπ' ἐξω ἐκάλας καὶ ἀνέβαιναν καὶ ἄλλοι, καὶ ἐμβῆκαν εἰς τὴν Πόλιν καὶ ἔπεσαν ὀπίσω ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνον. Ὁ δὲ γενναῖος Κωνστ. ἠθέλησε τότε νὰ τοὺς ἀντισταθῇ μὲ τάξιν, ἀλλ' εἶδε πῶς ἦτον ἀδύνατον· λοιπὸν ἐξεπάθωσε καὶ σφίγγας τὸν χαλινὸν τοῦ ἀλόγου τοῦ ἔτρεξεν εἰς τὸ μέσον τῶν ἐχθρῶν καὶ ἔφαξε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ πλῆθος. Δεξιὰ εἰς τὸν Κωνστ. ἐπολέμει ὁ Δὺν Φραγκίσκος ὡς αἰετὸς. Ὁ Θεόφιλος Παλαιολόγος ἐφώναζε· Θά ἀποθάνω καλῆτερον παρὰ νὰ Ζῶ, καὶ ἐρρίφη εἰς τὸ μέσον τῶν ἐχθρῶν σφάζων καὶ διασκορπίζων αὐτοὺς. Ὁ Κατακουζηνὸς ἐσκοτώθη κοντὰ εἰς τὸν Κωνσ. Γεωάννης ὁ Δαλματίνος (ἦγουν Κρεβάνος) ἔκαμε τέρατα καὶ ἀνδραγαθίας. Καὶ ἀκόμη ὁ πόλεμος ἀσπάζετο μεταξύ εἰς τὸ Ἐδρινέ καπι καὶ Τόπ καπι ὅπου τὸ κάστρον εἶχε κρημνωθῇ.

Οἱ Χριστιανοὶ τότε ἄφρσαν τὸ ξῶνταυβαν καὶ ἐδοκίμασαν νὰ ἐμβοῦν εἰς τὸ μέσον καὶ εἰς τὴν Πόλιν ἀπὸ τοῦ Ἐγρί καπι· ἀλλ' οἱ Τούρκοι ἀμέτρητοι θυτίαι ἔτρεξαν μὲ πλοῦς καὶ ἀνεκατεύθησαν μὲ τοὺς Χριστ. καὶ μετ' ὀλίγον τοσοῦτο γέφυρ ἔπεσαν ὅπου ἐγένετο τὸ χανδάκι καὶ δὲν ἠμπεροῦσε κανεὶς νὰ ἐμβῇ ἀπὸ τὴν θύραν. Λοιπὸν ὅλοι ἔτρεξαν ἀπὸ τὸ χαλασμένον μέρος καὶ φίλοι καὶ ἐχθροὶ καὶ ἐγένεσαν τὴν Πόλιν !!!

Μάλιστα ἀντετάκτετο ὁ Κωνσταντῖνος εἰς τέσον πλῆθος ὅπου τὸν ἐπερικύκλωσε, καὶ φωνήεις μὴ τὸν πιάσων ζῶντα ἐφώναζε· « Δὲν ὑπάρχει κανεὶς Χριστιανὸς νὰ πάρῃ τὸ κεφάλαι μου ! » Ταῦτα δὲ λέγων ἐπληρώθη εἰς τὸ πρόσωπον ἀπὸ ἐνὸς Ἀζάτην (ἦγουν σκλάβον ἐλευθερωμένον,) καὶ αὐτὸν μὲν τὸν ἐκέκτωσεν ὁ Κωνστ. ἀλλὰ ἄλλος ἐκτύπισε τὸν Κωνστ. ἀπ' ὀπίσω καὶ τὸν ἐσκοτώσε, χωρὶς νὰ ἐξεύρῃ ποῖος ἦτον, εἰς τὸ Σαντσακτάρ γηκουσοῦ.

Οὕτω λοιπὸν ἐτελείωσεν ἡ Βυζαντινὴ Ἑλληνικὴ Βασιλεία, καὶ ὁ ὕστερον ὁ Αὐτοκράτωρ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ὁ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ.

καὶ Δραγάσης, 49 χρονῶν ηλικίας, τὸ 1453 Μαΐου 29, ἡμέρᾳ Τρίτῃ, καὶ ὥρᾳ τρίτῃ.

ΤΑ ΜΕΤΑ ΤΑΥΤΑ

Ἄμα ἠκούσθη εἰς τὴν Πόλιν ὅτι οἱ Τούρκοι εἶναι μέσα, ἔτρεξαν ὅλοι εἰς τὴν Μπαλοῦκ παζάρη καὶ Μπαξέ καπὶ διὰ νὰ φύγουν· ἀλλ' οἱ φύλακες δὲν τοὺς ἄφησαν. διότι ἐκπρύετο μία ψευδὴς προφητεία ὅτι οἱ Τούρκοι θὰ ἔμβουν εἰς τὴν Πόλιν καὶ θὰ ἔλθουν ἕως τὴν Ἀβράτ παζάρη, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ θὰ φανῇ Ἄγγελος νὰ δώσῃ σπαθὶ εἰς ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος θὰ τοὺς διώξῃ ἕως τὴν Περσίαν. διὰ τοῦτο ἐκλείδωσαν τὰς θύρας καὶ ἐφύλαξαν τὰ κλειδιά. ἔτι εἰς τὴν θάλασσαν.

Οἱ Χριστιανοὶ στρατιῶται ἀφ' οὗ εἶδαν τοὺς Τούρκους μέσα (ἔξω ἀπὸ ἐλέγχους) οἱ περισσότεροι ἄφησαν τὰς θέσεις των καὶ ἔτρεχαν νὰ φύγουν, ἀλλ' οἱ Τούρκοι ὡς ἀετραπή καὶ χάλαζα, ἔτρεχαν μέσα εἰς τὴν Πόλιν καίγοντες καὶ σφάζοντες ὅσους εὗρισκαν ἐμπροσθίων, χωρὶς νὰ λυπηθοῦν γυναῖκας ἢ παιδία ἢ καμίας τάξεως καὶ ἡλικίας ἀνδρ. Ἀφ' οὗ ἔσφαζαν ἕως 2000 στρατιῶτας τότε ἐγνώρισαν τὴν ἐδυναμίαν καὶ ἀλεγειότητα τῶν Χριστ. καὶ ὅτι ἡ δύναμις τῆς Πόλεως ἦτον εἰς μόνον τὸ κάστρον. Διὰ τοῦτο ἄφησαν τὴν σφαγὴν καὶ ἐκυλλογίζοντο πᾶσι νὰ ἐκπύουν περισσότερα πράγματα καὶ φασκίλους. Ἀσπὶν ἔσπανον τὰς θύρας τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν βωπητῶν καὶ τῶν ἐκποσθητῶν, καὶ τοὺς μὲν γέροντας γραῖας καὶ ἱερεῖς τοὺς ἔσφαζαν, τὰ δὲ παιδία καὶ παρθένους ἐσπλάθωναν. εἰς ὅτιον δὲ μέρος ἔρχετο Τούρκος ἔβαιναν εἰς τὴν ὕρα σημάδι καὶ δὲν ἔμειναν ἄλλοι. ἐκατέβαλλον δὲ ἀπὸ παντοῦ τὰ βασιλικὰ σημάδια καὶ ἔβαναν Τευρκικά. Τότε πολλοὶ Τούρκοι ἐμβῆκαν εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς Χώρας (τὸ σήμερον Καχριέ τζαμη) ὅπου εἶχαν τὴν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου τὴν Ὁδηγίτριαν, ἡ ὁποία ἦτον σκεπασμένη μὲ μάλαγμα καὶ ἀκριβὰς πέτρας· ταύτην τὴν ἔσπασαν οἱ Γενίτσαροι εἰς 4 μέρη καὶ τὰ ἔβαλαν εἰς τὸν λότον!

Ἡ δὲ Ἁγία Σοφία ἐγίμισεον ἀνθρώπους ἐπὶ ἀνω ὡς κάτω καὶ ἐπερίμεναν θαύμα, ἀλλὰ τὸ μεσημέρι ἔλθον οἱ Τούρκοι καὶ ἔσπασαν τὰς θύρας καὶ ἐμβῆκαν μέσα, καὶ ἔσφαζαν πολλοὺς καὶ ἄλλους ἐσπλάθωναν, καὶ ἔδεναν τοὺς μὲν ἀνδρας μὲ τὰς ζώνας των τὰςδὲ γυναῖκας ἀπὸ τὰς κλεψύδας δύο, δύο καὶ τοὺς ἔβαναν ἔξω.

Ἀρπαζόν τὰ σκευὴ τῶν ἐκκλησιῶν, τὰ ἱερὰ ποτήρια, τοὺς Σταυροὺς κ.τ.λ. καὶ τὰ εἰκόνας, ἐτριγύριζαν τὸν Σταυρὸν εἰς τοὺς δρόμους μὲ σκρίκι Γενιτσάρου ! καὶ τὰ κινὰ ὅπου ἐκπῆσαν εἶναι οὐδὲν κατὸν νὰ τὰ περιγράψῃ κανεὶς. Ὁμοίως καὶ οἱ εἰς τὰ καράδια Τοῦρκοι ἅμα εἶδαν τὴν παντιέρα των εἰς τὴν Πόλιν ἐβγῆκαν ἔξω σφάζοντες καὶ ἀρπάζοντες.

Τὴν ἡμέραν ταύτην 29 Μια. εἶναι καὶ ἡ ἑορτὴ τῆς ἁγίας Θεοδοσίας καὶ εἶχαν τὴν ἐκκλησίαν της στολισμένην μὲ τριαντάφυλλα, διὰ τοῦτο οἱ Τοῦρκοι τὴν ὠνόμασαν Γκιουλ τζαμι.

Οἱ τρεῖς ἀρχηγοὶ οἱ ἀδελφοὶ Βοκιάρδοι Παῦλος Ἀντώνιος καὶ Τρώϊλος, ὅπου ἐφύλαγαν τὸ Ἑδρινέ καπι, πολεμοῦντες ἐτριγυρίσθησαν ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς καὶ ἀναγκάσθησαν νὰ παῦσουν τὸν πόλεμον. τότε ὁ Παῦλος ἐφώνησεν. ὦ! φρίξον Ἥλιε, ὦ! στέναξον Ἰῆ. ἐπάρθη ἡ Πόλις, εἰς ἡμᾶς ἡ ὥρα τοῦ πολέμου ἀπέρασε, ἀλλ' ἂν εἶναι τρόπος ὅς πασχίσουμε νὰ γλυτώσουμε. καὶ οὕτω μὲ τὰ ἄρματα εἰς τὸ χερί ἐπέρασαν εἰς τὸν Γαλατᾶ μὲ ὅλους τοὺς στρατιώτας των

Οἱ Κρητηκοὶ ὅπου ἐφύλαγαν τὸ Βουλαντιὸν ἐπολεμοῦσαν ἀκόμη 2 ἡμέρας καὶ δὲν ἤθελαν ν' ἀκούσουν παραδοθῆναι. ὁ δὲ Σουλτ. ὁ ὁποῖος ἐτίμα τὴν ἀνδρείαν, ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς ἄδαν νὰ πάρουν τὰ ἄρματα καὶ τὰ καράδια των καὶ νὰ φύγουν ἐλεύθεροι· οἱ δὲ βλέποντες τὸ ἂν ὠφελεῖς τοῦ πολέμου ἔφυγαν μὲ λύπην των.

Ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς καὶ μεγιστάνους τῆς Πόλεως ἄλλοι μὲν ἔφυγαν εἰς τὸν Γαλατᾶ, καὶ ἐμβῆκαν εἰς Βενετικά καράδια καὶ ἔφυγαν καὶ ἐπέρασαν μὲν κοντὰ ἀπὸ τὰ Τουρκικὰ ἀλλ' εἰ Τοῦρκοι ἦταν ἔξω. 15 δὲ καράδια ἦσαν ἐξαρμάτωτα εἰς τὸν λιμένα καὶ τὰ ἐπῆραν οἱ Τοῦρκοι.

Οἱ Βενετοὶ ἔμποροι ὅπου ἦταν εἰς τὴν Πόλιν ὅσοι δὲν ἐσπλαβώθησαν ἐκρύφθησαν εἰς ὑπόγεια, ἀλλ' εὐρέθησαν ὕστερον.

Ὁ Ὅρχάν ὅπου ἐφύλαγε τοὺς Ἑπτὰ κουλάδες μὲ καλογήρους, διὰ νὰ μὴ τὸν γνωρίσουν οἱ Τοῦρκοι ἐφόρεσε καλογηρικὰ ροῦχα καὶ μὲ τοὺς Χριστ. ἐβγῆκεν ἔξω ἀπὸ τὴν Πόλιν, ἀλλ' ἐπιᾶσθη σκλάβος ἀπὸ ἑνα ναύκληρον Τοῦρκον, καὶ ἤθελε νὰ γλυτώσῃ ἀλλ' ἑνας ἀνόητος Χριστιανὸς διὰ νὰ γλυτώσῃ αὐτὸς ἐφάνέρωκεν ὅτι ἦταν ὁ Ὅρχάν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Σουλτ. εὐθὺς λοιπὸν ὁ ναύκληρος τὸν μὲν Ὅρχάν ἀπεκεφάλισε, τὸν δὲ προδότην ἐλεύθερωσε.

Οἱ μυνίστροι τῆς Βενετίας καὶ Ἰσπανίας ἐπιᾶσθησαν σκλάβοι. Ὁ

δὲ Λουκάς Νοταρᾶς ὁ βεζίρης τῆς Πόλεως τὸν ἄφησαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ καὶ ἔρεινε μόνος, καὶ τρέξας νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν κουλὰ ὅπου ἐκάθιτο ἡ ἀφώστη γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα του, ἤυρεν εἰς τὴν θύραν του Τούρκους πολλοὺς ζητοῦντας νὰ ἔμβουν μέσα, καὶ ἐπολέμησε μετὰ τοὺς, καὶ ἐπέθετο ζωντανὸς. Ὁ δὲ Σουλτ. μαθὼν αὐτὸ ἐπὶρρίσταξε νὰ τὴν φυλάγουν σφικιστὸν εἰς τὸν κουλάν του.

Ἀνθρώπος ὅπου εὐρίσκετο τότε εἰς τὴν Πόλιν γράφη ὅτι οἱ πιασθέντες σκλάβοι ἦσαν ὡς 60.000 διαφόρου τάξεως καὶ ἡλικίας, ἡ δὲ ἀξία τῶν ἀρπαγέτων πραγμάτων 300.000. δουκάτα.

Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΕΜΒΑΙΝΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν τῆς ἀλώσεως τὸ μεσημέρι ὁ Σουλτάν Μεχμέτ ἀφ' οὗ ἐβεβαίωθη ὅτι τὸ στράτευμά του ἐπῆρε τὴν Πόλιν ἐβῆκε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸ Τόπ καπὶ μετ' ὅλους τοὺς πασάδες τὰ ῥιζάλια καὶ τοὺς φύλακας του, καὶ ἦλθεν ἰσχυρῶς εἰς τὴν Ἀγίαν Σοφίαν. Ἐγκατέθη ἀπὸ τὸ ἄλογον καὶ ἐσεργάνατο τὰ κτήρια, ἐμβαινὺν δὲ εἰς τὸν Νάρθηκα εἶδε ἕνα Τούρκον ὅπου ἔστανε τὰ μάρμαρα, καὶ τὸν ἰσώτισε διατὶ τὰ σπάνια ὃ δὲ εἶπε δὲ τὴν πίστιν. τότε ὁ Σουλτ. ἐθύμωσε καὶ εἶπεν. Ἐγὼ σὰς ἔβλεπα μόνον τὰ πταγμὰ τῆς Πόλεως καὶ τοὺς ἀνθρώπους, τὰ δὲ κτήρια εἶναι ἰδιόδικά μου. καὶ νεύσας ἤρπασαν τὸν Τούρκον καὶ ἐβόλαν ἐξω μισοποθαρμένον ἀπὸ τὸ ξύλον.

Μετὰ ταῦτα εἶπεν εἰς ἕνα χαλίον καὶ ἀνέβη εἰς τὸν ἄρβωνα καὶ ἐφώνασε τὸ Κεντὶ ναμάζι. ὁ ἴδιος δὲ Σουλτ. ἐμέτῃκεν εἰς τὸ Ἱερὸν Βῆμα καὶ ἀνέβη ἐπάνω εἰς τὴν ἀγίαν τράπεζαν. καὶ ἔκαμε τὸ ναμάζι του! Καὶ ἀπὸ τότε ἡ Μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ καὶ Πατριαρχεῖον ἡ Ἀγία Σοφία λέγω, ἔγινε τζαμίον !!! Καὶ ἐκρήμνισαν τὸ τέμπλον, ἔβγαλαν τὴν ἀγίαν τράπεζαν καὶ τὰς εἰκόνας ἐξω. τὰς δὲ μετὰ ψεφῆα εἰκόνας ἐσουβάτισαν μετ' ἀσβέστην. Τὸ ἴδιον ἔκαμαν καὶ εἰς 8 ἄλλας μεγάλας ἐκκλησίας καὶ ὀλίγας μικράς.

ΑΝΕΥΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΤΑΦΗ ΑΥΤΟΥ.

Μετὰ τὸ ναμάζι ὁ Σουλτάνος ἐβγήκε ἐξω καὶ ἔφερεν ἐμπρὸς τοῦ τὸν Νοταρᾶ καὶ τὸν εἶπε φίλικῶς, Τὶ καλὸν κάμαται ὅπου δὲν με παρεδώσατε τὴν Πόλιν; κύταξε πόσα κακὰ ἐγιναν. Ὁ δὲ Νοταρᾶς εἶπεν. Οὔτε ἡμεῖς οὔτε αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς εἶχε τὴν ἐξουσίαν νὰ σέ

δόση τὴν Πόλιν, ἀλλ' ἦτον εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἀκούσας δ Σουλτ. περὶ βασιλείως, ἠρώτησε τὸν Νοταρᾶ μήπως ὁ Κωνστ. ἔφυγε μὲ τὰ καράβια. ὁ δὲ Νοταρᾶς εἶπεν ὅτι ἄλλο δὲν γνωρίζῃ εἰμὶ ὅτι, ὅταν ἐμβῇκαν οἱ Τούρκοι εἰς τὴν Πόλιν ὁ Κωνσταντ. ἦτον εἰς τὸ Εὔγρι καπι.

Τότε ἦλθαν εἰς τὸν Σουλτ. δύο νέοι Τούρκοι καὶ ἔλεγεν ὁ καθείς ὅτι ἐγὼ ἐσκότωσα τὸν Κωνστ. ὁ δὲ Σουλτ. ἔστειλε καὶ τοὺς δύο νὰ φέρουν τὴν κεφαλὴν τοῦ Κωνστ. ἀλλὰ διὰ νὰ εὑρουν τὸ εἶμα του ἐχρειάσθη νὰ πλύνουν πολλὰ νεκρὰ σώματα, καὶ μόλις ἐγνωρίσαν τοῦ Βασιλέως, ἀπὸ τοὺς εἰς τὰ τουζλούκια του κεντημένους δυο-κεφάλους ἀστεύς (τὸ σημεῖον τῆς Βασιλείας,) κόψαντες δὲ τὴν κεφαλὴν του τὴν ἔφεραν εἰς τὸν Σουλτ. ὁ δὲ τὴν ἔδειξε εἰς τὸν Νοταρᾶ διὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ἦτον τοῦ Κωνστ. καὶ ὕστερα τὴν ἐκρέμασεν εἰς τὴν κολῶνα τοῦ Ἰουστιανοῦ ὅπου ἦταν κοντὰ εἰς τὴν Ἀγίαν Σοφίαν. Ἐπειτα δὲ ἐπρόσταξε καὶ ἔθαψαν τὸ εἶμα τοῦ Κωνστ. μὲ τιμὴν. Τοῦτο δὲ τὸ ἔκαμεν ὁ Σουλτ. διὰ νὰ δώσῃ εἰς ὅλους νὰ ἐνοήσουν ὅτι ὁ Βασιλεὺς δὲν ζῇ πλέον, καὶ ὅτι νόμιμος βασιλεὺς εἰς τὸ ἐξῆς εἶναι αὐτός. Ἡ δὲ κεφαλὴ τοῦ Κωνστ. ἔμεινεν εἰς τὴν κολῶνα ὡς τὰ βράδυ, πρὶν δὲ ἐπέγνη μετὰ ταῦτα κανεὶς δὲν γνωρίζει, διὰ τοῦτο λέγονται πολλά.

Ἀφ' οὗ ὁ Σουλτ. ἐμίλησε φιλικῶς μὲ τὸν Νοταρᾶ καὶ ἐρώτησας ἔμαθε ὅλα τὰ ὀνόματα τῶν μεγιστάνων τῆς Πόλεως, τοὺς ἐζήτησεν εἰς τὰ στρατεύματά του καὶ τοὺς ἐπεγράψας, δόσας διὰ τὸν καθέ-
ρα ἀπὸ 1000 ἔσπρα.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΗΜΕΡΑ.

Τὴν ἄλλαν ἡμέραν Μα. 30 ἦλθε πάλιν ὁ Σουλτ. εἰς τὴν Πόλιν καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν κατωκίαν τοῦ Νοταρᾶ, ὁ ὁποῖος ἐβγήκεν εἰς προϋπάντησίν του καὶ τὸν ἔφερε μέσα. ὁ δὲ Σουλτ. ἐπλησίασεν εἰς τὸ στῶμα τῆς ἀφρῶστου γυναικὸς τοῦ Νοταρᾶ καὶ εἶπε· Χαῖρε ὦ μῆτερ, καὶ μὴ λυπήσῃς διὰ τὰ τρέχοντα, διότι ἐγὼ θὰ σὲ δώσω περυσσότερα ἀφ' ὅσα ἔχασες, μόνον ὑγιεῖνα, Ἐπειτα ἦλθαν αἱ 2 υἱαὶ τοῦ Νοταρᾶ καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Σουλτ.

Μετὰ ταῦτα ὁ Σουλτ. ἐβγήκεν ἔξω διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὴν Πόλιν, καὶ εἰς μὲν τοὺς δρόμους ἦτον ἡσυχία, ἀλλ' εἰς τὰ ὁσπῆτια ἐγίνοντο πολλάι σφαγαί, διότι ἀλλοῦ μὲν εὐρίσκοντο εἰ κρυμένοι Χριστοί.

καὶ ἐσφάζοντο, ἄλλοι δὲ οἱ Τούρκοι μοιραζόμενοι τὰ πρᾶγματα ἐσφάζεν ἕνας τὸν ἄλλον διὰ νὰ τὸν πέσουν περισσότερα.

Ἐλθὼν δὲ ὁ Σουλτάνος εἰς τὰ βασιλικὰ παλάτια (ὅπου ἦταν εἰς τὸ μέρος ὅπου τώρα εἶναι τὸ Σουλτὰν Ἀχμέτ τζαμι ὡς τὸ Ἀ-
χὺρ καπι,) καὶ ἰδὼν αὐτὰ ἔρημα ἐτραγουδᾷσε τὸν Περσικὸν ἕγνον
Ἀτζέμικον ταῦτον στίχον.

α Περδεδαρί μικιουνέδ πέρ Κάσιρ Καϊσάρ,
α Ἀντεπούτ Πουμί νεβπέ μίζενέδ πέρ Κιουμπέδι,
α Ἐφρασιγιάπ.

Ἦγουν· Οἱ ἀλεφατίδες ὕφανεν τὰ πανία των εἰς τὰ παλάτια
τῶν Καϊσσάρων, καὶ μετὰς νυκτερινὰς φωνὰς τῶν νυκτοπουλίων
βοῶντες εἰς τὰς πύργους τοῦ Ἐφρασιγιάπ. Αὐτὸ ἦτον παλάτιον βασιλικὸν
εἰς τὴν Περσίαν, διὰ τὸ ὅποιον διηγοῦνται οἱ Τούρκοι πολλά.

Ο ΣΟΥΛΤΑΝΟΣ ΚΑΜΝΕΙ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΜΕΘΗΣΑΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΑΚΟΣ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Σουλτάνος ἔκαμε συμπόσιον ἦγουν ζιαφέτι, καὶ
τὰ εἰς τὸ παλάτιον καὶ ἐκάλεσεν ὅλους τοὺς Τούρκους μεγάλους καὶ
μικροὺς, καὶ ἐμέθυσε καὶ ἔστειλε τὸν Κισλάραγὰ του νὰ τὸν φέρῃ
τὸν μικρὸν υἱὸν τοῦ Νοταρᾶ διὰ νὰ πάρῃ τὴν εὐσφράγιον του ἐπιθυμί-
αν. Τὸ παιδίον ἦτον 14 χρονῶν, ὁ δὲ Νοταρᾶς εἶπεν εἰς τὸν Κισ-
λάραγα, αὐτὸ δὲν εἶναι τῆς διαγωγῆς μου νὰ δώσω μετὰς χεῖρας
μου τὸν υἱόν μου νὰ τὸν μιάνῃ, καλῆτερον νὰ στείλῃ τζελάτη νὰ
πάρῃ τὸ κεφάλι μου. ὁ δὲ Κισλάραγας τὸν εὐμβούλευε νὰ μὴ πα-
ρακούσῃ τὸν λόγον τοῦ Σουλτ. καὶ τὸν κάμῃ καὶ θυμώσῃ. ἀλλ' ὁ
Νοταρᾶς εἶπεν· ἂν θέλῃς πάρῃ τὸ παιδίον καὶ πᾶγενέ το, ἀλλ' ἐ-
γὼ νὰ σέ τὸ δώσω ποτὲ δὲν θὰ γίνῃ. Ταύτην τὴν ἀπόκρισιν ἔφε-
ρεν ὁ Κισλάραγας εἰς τὸν Σουλτ. καὶ τὸν ἐπρόσταξε νὰ πάρῃ τζε-
λάτη καὶ νὰ φέρῃ τὸν Νοταρᾶ μετὰ τοὺς υἱούς του. Τότε ὁ Νοταρᾶς
ἠπεχαιρέτησε τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα του καὶ ἐπῆρε τοὺς υἱούς
καὶ τὸν γαμβρόν του Κατακουζηνόν, καὶ ἠκολούθησε τὸν Κισλάρα-
γα. Καὶ τὸν μὲν μικρὸν υἱὸν ἔφερον εἰς τὸν Σουλτ. τοὺς δὲ λοιπούς
ἀπεκεφάλισεν. Τόσον ἐθύμωσεν ὁ Σουλτ. ὅπου ἐπρόσταξε καὶ ἀπε-
κεφάλισαν ὅλους τοὺς μεγιστάνους ὅπου εἶχεν ἐξαγοράσῃ, καὶ ἀπὸ
τῆς φημυλίας τῆς ἐδιάλεξεν ὅλους τοὺς νέους καὶ τὰς νέας καὶ τὰς

ἔβαλεν εἰς τὸ χαρμί του !

Ὁ δὲ Γεώργιος Φραντζῆς ὁ μυστικὸς καὶ συγγενὴς τοῦ Κωνσταντίνου ἐπιάσθη σκληρῶς μετὰ τὴν φανηλίαν του, καὶ αὐτὸς μὲν μετὰ τὴν γυναικα του ἐλευθερώθη, καὶ ἔφυγεν εἰς Ἰταλίαν, καὶ μετὰ πολλὰ ἀπέραντον εἰς τὰ Ἑπτάνησα πάμπτωχος. Αἱ δὲ θυγατέρες του καὶ ὁ υἱὸς του ἐβλήθησαν εἰς τὸ χαρμί τοῦ Σουλτάνου. Ὁ υἱὸς τοῦ Φραντζῆ ἦτον 18 χρονῶν, καὶ ἠθέλησεν ὁ Σουλτ. νὰ κάμῃ τὴν ἐπιθυμίαν του, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ παιδίον δὲν ἐστάθη τὸ ἔσφαξε μετὰ τὰ χερίά του !

ΑΛΩΣΙΣ ΤΟΥ ΓΑΛΑΤΑ.

Ὅταν ὁ Σουλτ. ἔσφαξεν ὅλους τοὺς μεγιστάνους τῆς Πόλεως καὶ ἦτον θυμωμένος, ἔστειλε καὶ ἐζήτησε νὰ παραδοῇ ὁ Γαλατᾶς. Οἱ δὲ Γενεῤῥεῖοι ἐσυμβουλευθήσαν καὶ εἶδαν ὅτι δὲν εἶχαν δύναμιν νὰ πολεμήσουν, λοιπὸν οἱ μὲν μεγιστάνες ἐπῆραν τὰ πράγματα καὶ τὰ καράβιά των καὶ ἔφυγαν· οἱ δὲ πτωχοὶ ἔμειναν καὶ παρέδωσαν τὸν Γαλατᾶ εἰς τοὺς Τούρκους τὴν 30 Ἰαννουαρίου μίαν ἡμέραν μετὰ τὴν ἀλωσιν τῆς Πόλεως, καὶ ἐπλήρωσαν γὰρ τὰς. Ἡ δὲ ἐξουσία τοῦ Γαλατᾶ ἐδόθη εἰς ἓνα πασά ὁ ὁποῖος ὠνομάσθη Βοῦβοδὰς. Ὅσοι δὲ Χριστιανοὶ ἐπάτουν εἰς τὸν Γαλατᾶ ἐπῆλθον ἐνὶ δόσιμον λεγόμενον Σιπέντζι, τὰ ὅποιον πρὸ ὀλίγων χρόνων ἐπῆλθεν. Ὅχιτους χρόνους μετὰ τὴν ἀλωσιν οἱ οἱ Φράγκοι ἐδιώχθησαν ἀπὸ τὸν Γαλατᾶ καὶ ἀπὸ παντοῦ, καὶ κανεὶς δὲν ἤμποροῦσε νὰ κατήσῃ εἰς τὴν Τουρκίαν. Τὴν δὲ Λατινικὴν ἐκκλησίαν τοῦ Γαλατᾶ τὴν ἔκαμαν τζαμί, καὶ λέγεται Ἀράπ τζαμίσι.

ΠΑΥΣΙΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΔΔΙΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΓΡΑΙΚΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ.

Ἡμέρας 4 ἀφ' αὐτῆς ἐπάρθη ἡ Πόλις Ἰουνίου πρώτη ὁ Σουλτάνος ἐπαρῆσται καὶ ἔπαυσεν ὁ πόλεμος, αἱ σφαγαί, ἀρπαγαί, καὶ σκληρότητες, ἐλευθέρωσε πολλοὺς Πολίτας, καὶ ἔδωκεν ἄδιαν εἰς αὐτοὺς νά κάμουν Πατριάρχην, καὶ νὰ γίνῃ ἡ τάξις καθὼς ἐγένετο εἰς τὸν καιρὸν τῶν Χριστ. βασιλέων, καὶ νὰ κάμουν Πατριαρχεῖον τὴν ἐκκλησίαν τῶν 13 Ἀποστόλων.

Λοιπὸν οἱ ἐλευθερωθέντες Χριστ. ἐσυνάχθησαν καὶ ἔκαμαν Πατριάρχην τὸν Γεώργιον τὸν ὁποῖον μετωνόμασαν Γεννάδιον, αὐτὸς ἦτον τὸ πρῶτον ἀρχηγὸς τῶν διδασκάλων, ἀνθρώπος εὐσεβὴς καὶ ὁρῶς.

θόδοξος. Ἰππὴν λοιπὸν (κατὰ τὴν συνήθειαν,) εἰς τὸ παλάτι καὶ ἱπροσκύνησε τὸν Σουλτάνον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐδέχθη καὶ ὀμίλῃσιν φιλικῶς, τὸν ἰδὼσεν ἐξευσίαν μὲ φερμάνι νὰ εἶναι ἀρχηγὸς εἰς ὅλους τοὺς Χριστ. ὅπου εὐρίσκονται εἰς τὴν Τουρκίαν, καὶ κινεῖς Τοῦρκος νὰ μὴ ἐμφαίνῃ εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά. τὸν ἔδωκεν σφραγίδι βασιλικόν, διάφορα δῶρα, καὶ πολυτίμητην πατερίτσα. τέλος τὸν ἔδωκεν ἄλογον βασιλικόν καὶ ἐκαβαλίκευσεν ἀπὸ τὸ παλάτιον καὶ ἀπῆλθεν εἰς τοὺς 12 Ἀποστ. μὲ συνοδίαν πολλῶν πασάδων καὶ ῥιτζαλίων.

Ἀφ' οὗ ἐκάτισεν εἰς τὸν θρόνον ὁ Γεννάδιος ἑστέλλε καὶ ἔφερεν ἀπὸ τὴν ἐξορίαν πολλὰς εὐγενικὰς φαιηλίας καὶ ἄλλους Χριστ. καὶ ἐκαταίκτησαν τὴν Πόλιν. ἔκαμε σχολαῖα καὶ ἄλλα ὠφέλιμα εἰς τὸ Γένος, καὶ ἦτον ἐχθρὸς τῶν Λατίνων.

Δύο χρόνους μετὰ τὴν ἄλωσιν ἄφηνεν ὁ Γεννάδιος τοὺς 12 Ἀποστ. καὶ ἔκαμε Πατριαρχεῖον τὴν Πικρμακάριστον. ἐπὶ λόγῳ μὲν ὅτι εἰς τοὺς 12 Ἀποστ. κοντὰ ἐκάθοντο ὅλοι Τοῦρκοι. Ἀλλὰ τὸ πιθανότερον εἶναι ὁ Σουλτάνος ἐζήτησε τὴν Πικρμασίαν ἀπὸ τὸν Γεννάδιον κρυφὰ μὲ τρόπον φιλικόν, ὁ δὲ ἔλεγε νὰ μὴ τὸν κάμῃ καὶ θυμώσῃ, ἄφηνε τοὺς 12 Ἀπ. καὶ τοὺς ἐκτὸν ὁ Σουλτ. καὶ τοὺς ἐκρήμνισε καὶ ἔκτισεν εἰς τὸ ἴδιον μέρος τὸ Σουλτάν Μεχμέτ τζαμί.

ΚΤΙΣΙΣ ΤΟΥ Εἰς ΤΟ ἸΝΙΟΝ ΤΖΑΜΙΟΥ.

Ολίγους χρόνους μετὰ τὴν θάνατον τοῦ Μωάμεθ ἦλθεν ὁ σαρτακτάρης τοῦ ὁ Ἑβού Ἐγγιούπ Ἀνδρόκος, μὲ πλῆθος Ἀράβας καὶ κάτοργα διὰ νὰ πάρουν τὴν Πόλιν, ἐπὶ τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ Παυωνάτου, ἐν ἔτει 680. καὶ ἐπολέμησαν τὴν Πόλιν, ἀλλ' ἐνίκηθησαν καὶ ἐφυγαν ἐντροπισμένοι. Τότε εἰς τὸν πόλεμον ἐσκατώθη αὐτὸς ὁ Ἐγγιούπ (κοινῶς λεγόμενος Ἐῖπ καὶ Ἰπ,) καὶ ἔθαψαν αὐτὸν ἐξω ἀπὸ τὴν Πόλιν. Αὐτὸς τιμᾶται ἀπὸ τοὺς Μωαμεθανούς ὡς ἅγιος καὶ μάρτυρας αὐτῶν.

Ὅταν δὲ οἱ Τοῦρκοι ἐπῆραν τὴν Πόλιν ἐνθυμήθησαν ὅτι αὐτὸς ὁ ἅγιος τῶν εἶναι ἐκεῖ θαμένος, καὶ σκαλίσαντες κῆραν τὴν τάφον του. Οἱ δὲ Σουλτάν Μεχμέτ ἐκτίσεν ἐκεῖ τὸ τζαμί, καὶ ἐζώσθη τὸ σπαθί μὲ πολλὴν παρρησίαν. καὶ τὸ ἔκαμε νόμον, καὶ τὸ κάμνουν ὅλοι οἱ Σουλτάνοι, τάχα νὰ ἔχων τὴν εὐλογίαν του.

ΚΤΙΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΣΟΥΛΤΑΝΙΚΩΝ ΠΑΛΑΤΙΩΝ.

Ἀφ' οὗ ὁ Σουλτάνος ἐκυρτέυει τὴν Πόλιν τὰ βασιλικά παλάτια

ἄλλα μὲν ἐκρήμνισε, καὶ ἄλλα ἔφησαν ἔρημα καὶ ἐκρήμνισαν μὲ τῶν καιρῶν. Τὸ δὲ παλάτιον τῆς Ὑπατείας κτισμένον ἀπὸ τὸν Μεγ. Ξωστ. τὸ ἐκρήμνισε καὶ ἐπῆρεν ἀκόμη πολὺν τόπον καὶ ἔκτισε τὸ Εἰς σκί σεράϊ καὶ ἐκάθισε.

Μετ' ὀλίγους χρόνους ἔκτισε καὶ ἄλλο παλάτι μέσα εἰς τὸ Βυζάντιον κοντὰ εἰς τὰς παλαιὰς κατοικίας καὶ ἐκκλησίας τῶν Βυζαντινῶν. Μετὰ χρόνους καὶ ἄλλοι Σουλτάνοι ἔκτισαν ἐκεῖ διάφορα κτίρια. Καὶ οὕτω ἐνεκατεύθησαν τὰ Χριστιανικὰ μὲ τὰ Τουρκικὰ.

ΠΩΣ ΟΝΟΜΑΣΘΗ ΤΟ ΜΗΡΗ ΟΥΓΛΟΥ ΟΥΤΩ.

Ὀλίγους χρόνους ἀφ' οὗ ἐπάρθη ἡ Πόλις ἰθαίλειεν ἀκόμη εἰς τὴν Τραπεζοῦντα ἢ γενεὰ τῶν Κομνηνῶν, ὁ δὲ Σουλτάν Μεχμέτ ἐπῆρε στράτευμα καὶ καράβια καὶ ὑπῆγε νὰ πάρῃ τὴν Τραπεζοῦντα, καὶ ἀφ' ἐπολέμησε δυνητὰ παρεδόθη ἡ Τραπεζοῦντα μὲ συνθήκην.

Τότε ὁ Σουλτάν. ἐπῆρε τὸν ὑστερινὸν βασιλεῦς αὐτῆς Δαβίδ τὸν Κομνηνὸν μὲ τὸν ἀνεψιὸν του Ἀλέξιον, καὶ τοὺς ἔφερεν εἰς τὴν Πόλιν, καὶ τὸν μὲν Ἀλέξιον ἐκατοίκισεν εἰς τὴν Περσείαν, καὶ ματωρὸν μάλιστα Μικρὴν ὄγλου, ἔγουν Υἱὸς ἡγεμόνος.

Τὸν δὲ Δαβίδ μὲ τὰ 7 τέκνα του πᾶν ἐπέστειλεν εἰς τὴν Ἀδρανούπολιν. Ἀλλ' ἐπαυρῆ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀλέξιου ἦτον ἐπανδρεμένη μὲ τὸν Οὐζζαν Χασάν σουλτάνον τῆς Περσίας, ὑποκτενῶν ὁ Σουλτάν Μεχμέτ ἐπὶ τῇ ἀδελφῇ ἐμύνησε κατὰ μυστικὸν εἰς τὸν Ἀλέξιον, διὰ τοῦτο τοὺς ἐχάλασεν ὅλους !

ΕΚΣΤΡΑΤΙΑ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ Εἰς ΙΤΑΛΙΑΝ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ Αὐτοῦ.

Ἐνὰ χρόνον πρὶν τοῦ θανάτου του ὁ Σουλτάν Μεχμέτ ἠθέλησεν ἐκυριεύει καὶ τὴν Παλαιὰν Γῶμην καλῶς ἐκυριεύει τὴν Νέαν. Ὁ θαν ἐπῆρε στράτευμα πολὺ καὶ καράβια καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ ἐβγήκεν ἔξω καὶ ἐπῆρε μερικὺς τόπους ἀλλ' οἱ Ἰταλοὶ ἐπολέμουν μὲ ἀνδρείαν καὶ δὲν τὸν ἄφηναν νὰ προχωρήσῃ πολὺ.

Ἀρρώστησε δὲ ὁ Σουλτάνος καὶ ἄλθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν καὶ ἀπέθανε, καὶ τὸν ἐθαψαν εἰς τὸ Σουλταν Μεχμέτι, παρήγγειλε δὲ νὰ γράψουν εἰς τὸν τάφον του εἰς Λατινικὴν ἰλῶσσαν τὰ ἐξῆς.

« Τὴν Ῥόδοι ὅπῃ τὸν ζυγὸν ἐπόθεν τῆς δουλείας,
καὶ νὰ κατήσῃ τὴν ὀφρὺν ὅλης τῆς Ἰταλίας.

Ἦγουν τὴν Ῥόδον ὅπου τὴν ἔχουν οἱ Βενετοὶ παθεῖσα νὰ τὴν ἐκλαβῶσι, καὶ νὰ καταπατήσῃ τὸ καύχημα τῆς Ἰταλίας, δηλαδὴ τὴν Παλαιὰν Ῥώμην. Ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατόν του οἱ Τούρκοι ἐφυγαν διὰ παντός ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν.

ΠΩΣ ΕΠΑΡΘΗΣΑΝ ΑΙ ΜΕ ΚΟΥΜΠΕ ΕΚΚΛΗΣΙΑΙ.

Ὅταν ἐπῆραν οἱ Τούρκοι τὴν Πόλιν ἔκαμαν τζαμί τὴν Ἀγίαν Σοφίαν, 8 μεγάλας καὶ ὀλίγας μικρὰς ἐκκλησίας, καὶ τοὺς 12 Ἀπ. εἰς δὲ τοὺς Χριστιανεὺς ἔφησαν πολλὰς ἐκκλ. μὲ κουμπέδες. Ἀλλὰ τὸ 1586 ὁ Σουλτάν Μουράτ ὁ τρίτος ἐφώνησε τὸν Πατριάρχην καὶ τὸν ἐβίαζε νὰ υπογράψῃ διὰ νὰ τουρνεύσουν ὅλοι οἱ Χριστιανοί, καὶ ὅλοι αἱ ἐκκλησίαι νὰ γίνουν τζαμί !!! Ἀλλ' οἱ Τούρκοι δὲν τὸ ᾔδαν εὐλογον, καὶ ἐσυμβούλευσαν τὸν Πατριάρχην νὰ δώσῃ μόνον τὰς ἐκκλησίας.

Καὶ τότε ἐπῆραν τὴν Παυμακάριστον καὶ τὴν Ἑκαμαν τζαμί λεγόμενον Φατιγέ. Ὅμοιως ἐπῆραν καὶ τὰς ἄλλας ἐκκλ. καὶ τὰς ἑκαμαν τζαμί. Ἔμειναν δὲ εἰς τοὺς Χριστ. μόνον 3 ἐκκλ. μὲ κουμπέδες.

Πρώτη ἡ Μουγολιώτιστα Παναγία, καὶ αὐτὴν οἱ Τούρκοι ἐζήτησαν νὰ τὴν πάρουν ἐπὶ Ἀχμετ τοῦ πρώτου, ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὴ ἐδόθη ὡρον (μπαξίσι) εἰς τὸν πᾶντο ὀφειλόμενον τὸν Σουλτάν Μεχμέτ τῷ πρῶτῳ, ἀπὸ τὸν ποῖον Σουλτ. μὲ κουμπέδες ἐφυγάν, δὲν ἔμπροσθεν διὰ τοῦτο οἱ Τούρκοι νὰ τὴν πάρουν.

Δευτέρα ἐκκλ. ἔμεινεν εἰς τοὺς Χριστ. τοῦ ὀνόματος τὸ Μοναστήριον τῆς Περιβλέπτου Παναγίας. Ἀλλὰ τὸ 1652 εἰς τὸ χαρέμι τοῦ Σουλτάν Ἰπρασίμ ἐφῆκε μία Ἀρμένισα, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔκαμε νὰ δοθῇ εἰς αὐτὴν τὰ εἰσοδήματα τῆς Δαμασκου, καὶ νὰ δοθῇ ἡ Περιβλέπτου εἰς τοὺς Ἀρμενίους! οἱ ὅποιοι τὴν ἔκαμαν Πατριαρχεῖον, καὶ τὴν ἐνομάζουν Σουλτὸν Μοναστήρ. Τὸ δὲ 1782 ἐκάη καὶ τὴν μετέκτισαν, καὶ ἔλαξε τὸ παλαιὸν τῆς σχῆμα.

Τρίτη δὲ ἐκκλ. ἔμεινεν εἰς τοὺς Χριστ. μία πολὺ μικρὴ ὅπου σχεδὸν δὲν φαίνεται ἀπ' ἔξω, τοῦ ἁγίου Γεωργίου τοῦ Κυπαρίσσου, εἰς τὰ Ὑψωμαθεῖα. Ἀλλὰ τὸ 1782 ἐκάη, καὶ τὸ 1833 ἐκτίσθη ἀπὸ τὰ θεμέλια εἰς τὸ παλαιὸν σχῆμα μὲ κουμπέ, καὶ ἐφυτεύθη νέον κυπαρίσσι εἰς τὸν τόπον τοῦ παλαιοῦ.

Οὕτω λοιπὸν ἀπὸ τόσας παλαιὰς ἐκκλησίας μὲ κουμπέδες δὲν ἔμεινεν ἄλλη εἰς ἡμᾶς εἰμὶ μόνον ἡ Μουγολιώτιστα. Ὅσαι δὲ ἄλλαι

ἐκκλησίαι εἶναι εἰς τὴν Πόλιν ἐκτίσθησαν εἰς τὸν καιρὸν τῶν Τούρκων κατὰ διαφόρους καιροὺς ἀπλὰι μὲ κεραμίδια,

ΤΙ ΑΠΕΡΙΝΕ ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΓΕΝΟΣ.

Ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Κωνσταντίνου ἑσπερινὸς ἔμεινεν ὁ Θωμᾶς καὶ ὄριζεν εἰς τὸν Μωρέα, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἡμπερῶσε νὰ βαστάξῃ εἰς τὴν δύναμιν τῶν Τούρκων ὅπου τὸν ἐπολέμουν, ἄφησε τὸν Μωρέα καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Ῥώμην εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Πάππα.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατόν του ἔμεινεν ἡ μόνη θυγατέρα του Σοφία κληρονόμος τοῦ βασιλικοῦ ὀνόματος καὶ τῆς Βασιλείας ἃν ἐσώζετο.

Ὁ δὲ Πάππας διὰ νὰ τραβήξῃ εἰς τὸν Λατινισμὸν τὴν Ῥωσίαν ἐπ' ἀνδρευσεν τὴν Σοφίαν μὲ τὸν βασιλέα τῆς Ῥωσίας Ἰωάννην τὸν τρίτον, καὶ ἐδόθη προίκα τὸ βασιλικὸν σπῆμα τῆς Κωνσταντινέου πόλεως ὁ Σταυραετός, τὸ ὅποιον ἔχουν οἱ Ῥώσοι ἕως τὴν σήμερον.

Ἡ δὲ Σοφία ἅμα ἐπάτησεν εἰς τὴν Ῥωσίαν ἔγινε πάλιν Ὀρθόδοξος, καὶ ἐματαιώσε τοὺς σκοποὺς τοῦ Πάππα.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰωάννου ἐβασίλευσαν κατὰ σειρὰν ὁ υἱὸς τῆς Σοφίας, ὁ ἐγγκωνός, καὶ ὁ δὲ ἐγγκωνός Θεόδωρος ὁ ἑκτὸς ἀπέθανε χωρὶς κληρονόμου, καὶ ἐπαύσεν ἀπὸ τοῦ νὰ βασιλεύῃ τὸ γένος τῶν Παλαιολόγων.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

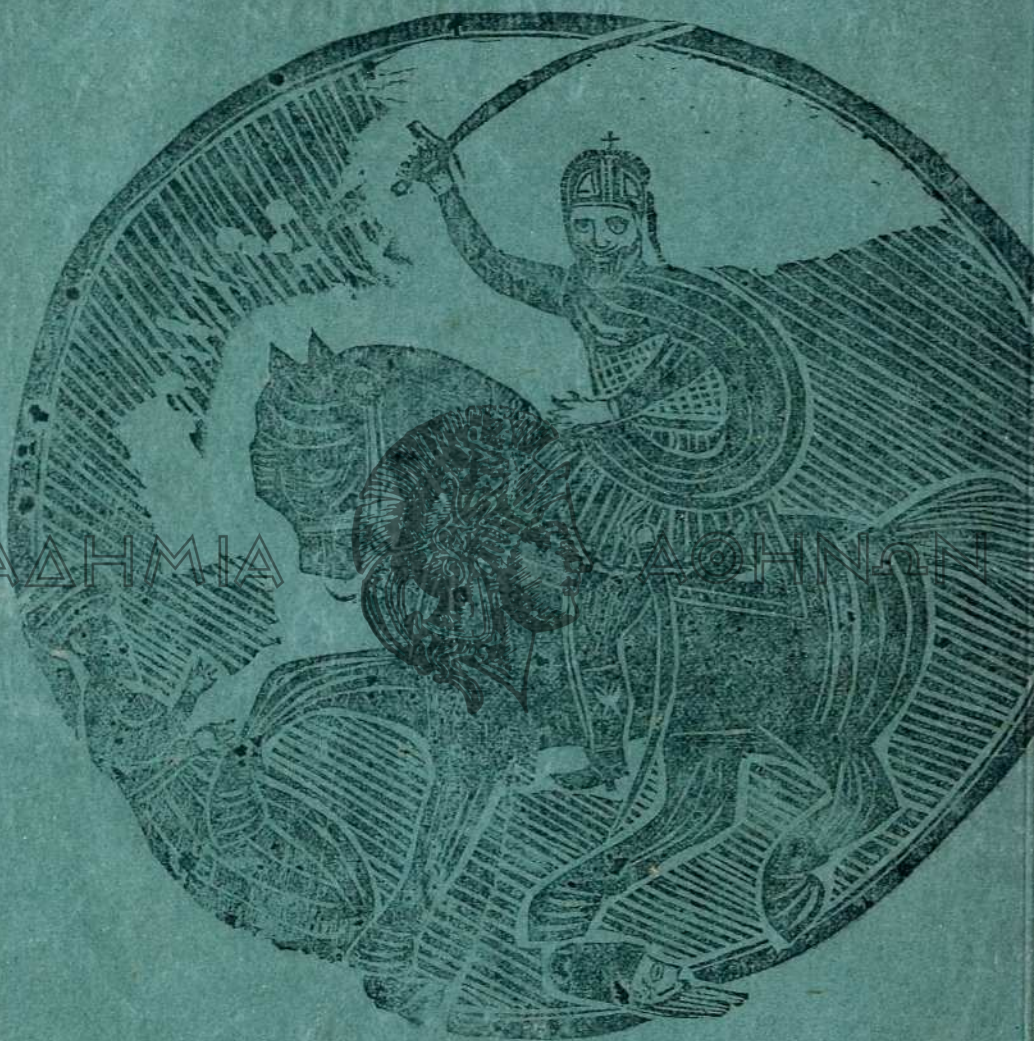

007000023140

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΚΩΝΣΤ. • ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ